

# STJERNEN

141. ÅRGANG · NUMMER 2 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · FEBRUAR 1992



# STJERNEN

FEBRUAR 1992



## På omslaget:

Forældre skal »lære deres børn at bede og at vandre retskaffet for Herren.« (L&P 68:28) Se »Hvordan Man Beder«, side 31, og »Bøn – Prøv Igen«, Børnestjernen, side 4

## Børnestjernens – forside:

Når vi beder, taler vi med vor Himmelske Fader. Det kan du læse flere artikler om i Børnestjernen i denne måned.

## ARTIKLER

<b>MINE EGNE FORBILLEDER</b> PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON .....	2
<b>JEG FANDT MIN FAR</b> SERGE M. AINSA .....	8
<b>BAG MUREN: KIRKEN I DET ØSTLIGE TYSKLAND, 1. DEL</b> GAROLD OG NORMA DAVIS .....	12
<b>FÅ MEST MULIGT UD AF TV</b> JEANENE R. FLAKE .....	22
<b>»VI PROFETERER OM KRISTUS«</b> BRUCE A. VAN ORDEN .....	26
<b>MOTIVER FRA SKRIFTERNE: DEN ANDEN</b> <b>INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE</b> GLEN M. LEONARD .....	36

## ISÆR FOR UNGE

<b>VEJEN TIL BEDRE BØN</b> .....	31
<b>FOR EVIGT</b> RICHARD M. ROMNEY .....	32
<b>DET ER VIDUNDERLIGT AT KUNNE SIGE: »JEG ER MORMON«</b> YESSENIA MENESES FALLA .....	44
<b>EN BØN FRA GHETTOEN</b> DEBBIE PEARCE .....	46

## FASTE PUNKTER

<b>KOMMENTARER FRA LÆSERNE</b> .....	1
<b>BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB:</b> <b>BARMHJERTIGHED: EN LIVSSTIL</b> .....	25

## BØRNESTJERNEN

<b>HISTORIER FRA MORMONS BOG:</b> <b>ALMAS FOLK FLYGTER</b> .....	2
<b>BØN – PRØV IGEN</b> ÆLDSTE H. BURKE PETERSON .....	4
<b>SANG: NÅR JEG VIL ÆRE MIN HIMMELSKE FADER</b> MAGGIE OLAUSON .....	5
<b>AT DELE SIN GLÆDE</b> AGNES KEMPTON .....	6
<b>KUN FOR SJOV</b> .....	8
<b>FÆLLESTID: JUAN LÆRER AT BEDE</b> .....	9
<b>EN BØN FOR BAMSE</b> VICKI H. BUDGE OG MIKE BUDGE .....	12
<b>DANIEL I LØVEKULEN</b> TRYN PAXTON .....	14
<b>AT TALE MED VOR HIMMELSKE FADER</b> JULIE WARDELL .....	16

Februar 1992 · 141. årgang · Nummer 2  
Jesu Kirke af Sidste Dages Helliges  
officielle tidsskrift

**Det Første Præsidentskab:** Era Taft Benson,  
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

**De Tolv Kvorum:** Howard W. Hunter,  
Boyd K. Packter, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,  
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell,  
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard  
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

**Vejledere:** Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,  
John E. Groberg, Robert E. Wells

**Redaktør:** Rex D. Pinegar  
**Adm. direktør for Circulation Department:**  
Ronald L. Knighton.  
**Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:**  
Thomas L. Peterson

**International Magazines:**  
**Chefredaktør:** Brian K. Kelly  
**Assisterende redaktør:** Marvin K. Gardner  
**Medredaktør:** David Mitchell  
**Assisterende redaktør for Børnestejerner:**  
DeAnne Walker  
**Tilsvarende art. direktør:** M. M. Kawasaki  
**Art Director:** Scott D. Van Kampen  
**Designer:** Sharrri Cook

**Stjernen: Redaktør:** Carsten Gram  
Kirkens: Carsten Gram

**Redaktionens adresse:**  
Translation Division  
Hans Eggedes Gate 2, 1. · DK-2200 København N  
Telf. 31 391366

**Distribution:**  
Nordisk Distributions Center  
Smedevangen 9 · DK-3540 Lyngø  
Telf. 42 187727

© 1992 by Corporation of the President of  
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

#### Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, fransk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, spansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartaalvis på islandsk.

**STJERNEN** (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Subscription price \$ 10.00 a year, \$ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

**POSTMASTER:** Send address changes to **STJERNEN** at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

#### Abonnement:

12 numre DKK 96,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

USA og Canada: US \$ 10.00

(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Tryk: BG Offset · DK-3500 Værløse

ISSN 0900-2545

92982 110 Danish

## RIGET STYRKES

Jeg vil gerne fortælle jer, at de hellige i Frankrig virkelig værdsætter den ansigtsløftning som L'Étoile (fransk) har fået. Forandringen var gennemgribende og tiltrængt. Tak for den måde hvorpå I styrker Riget gennem de forskellingsprogede udgaver af de internationale blade.

Neil L. Andersen

Præsident for Frankrig Bordeaux Missionen

## ET STØRRE UDBUD

Det er med fornøjelse, jeg kan sige, at *Liahona* (portugisisk) er fremragende, og vi bliver alle oplyst af de artikler, vi læser. Forsidefotografierne er velgennemtænkte og billederne er velvalgte.

Jeg vil gerne foreslå jer, at I, så ofte det er muligt, trykker fotografier af tidligere profeter, enten i voksen- eller børnesektionen. Så vil vore børn lære disse profeter at kende og vide, hvordan og hvorfor de blev kaldet til at tjene Herren.

Fotografier af templerne fra hele verden ville også være dejlige. Vi vil gerne vide om dem: Hvordan de blev bygget, hvem, der byggede dem, og hvordan deres omgivelser ser ud.

Jeg vil også gerne foreslå, at I oftere trykker artikler om Tabernakelkoret. Jeg elsker musik og er meget fascineret af sangkor, især Tabernakelkoret. Jeg havde den store glæde, at høre Tabernakelkoret synge her i Brasilien i 1981, da de deltog i »Program for Americas« og dermed hjalp fattige børn i Sydamerika. Min vækst i Kirken skyldes musikkens gave; jeg kan

fornemme pionerernes åndelige styrke, når de sang Kirkens smukke sange. Jeg ved godt, at I fornylig bragte en artikel om Koret, og at der er billeder af Koret i konferencenumrene, men de er kun i sort/hvid, og vi vil gerne vide mere om selve Koret.

Taylor Samways

Vila Maria Ward

Sao Paulo Nordlige Stav Brasilien

**Redaktionen:** I et kommende nummer vil vi bringe en særlig artikel om Tabernakelkorets historiske ture i Østeuropa og Sovjetunionen i 1991. Et andet kommende nummer vil omhandle templer i hele verden.

## EN ÅNDELIG VEJVISER

I de snart tredive år jeg har været medlem af Kirken, har jeg altid læst *Liahona* (spansk) på vej til og fra arbejde. Da jeg læste januarnummeret fra 1991, vidnede Ånden stærkt for mig, at generalautoriteternes konferenceudskaber er vor tids åbenbaringer, og at vi bør benytte dem til nadvermøderne.

Som præsident for General San Martin-gren i Mar del Plata i Argentina vil jeg bruge disse konferenceudskaber, som jeg tilskyndes til det af Ånden. Jeg ser nu tydeligt ligheden mellem *Liahona*, det kompas profeten Lehi fandt udenfor sit telt, og dette blad.

Fiorino Berardo

General San Marin-gren

Mar del Plata stav Argentina



# Mine egne forbilleder

Præsident Thomas S. Monson  
Andenrådgiver i Det første Præsidentskab

**E**n klar vinterdag kørte jeg sammen med en ven på den motorvej, som forbinder Manhattan i New York med forstadsområdet Westchester County. Han udpegede flere af de historiske seværdigheder, som der findes en mangfoldighed af i dette område, hvor mennesket kritikløst har flettet sit bånd af landeveje ud og ind mellem historiske mindesmærker.

Pludselig, som en gammel bekendt, dukkede Yankee Stadium op i det fjerne. Der lå det – elitespillernes stadion, hvor mine drengeårs helte holdt til. Ja, utallige er vel de drenge, der har dyrket disse sportshelte, som fortryllede tusinder med deres fremragende baseball-spil.

Eftersom det var vinter, lå parkeringsområdet omkring stadion helt øde hen. Borte var tilskuerskarerne, pølseændene og billetsælgerne. Men minnet om Babe Ruth, Lou Gehrig og Joe DiMaggio hang stadig i luften. Deres kampgejst og dygtighed vil blive husket af eftertiden, for de har alle fået en plads i det ansete Baseballmuseum.

**Navnet Jesus fra Nazaret, det eneste navn givet under himmelen, hvorved vi kan blive frelst, indtager en særlig hædersplads i vort Æresmuseum.**



**Adam, som var »lydig mod Herrens befalinger«, opfylder betingelserne for optagelse i Æresmuseet.**

Som i baseball, således også i livet. Dybt i vores bevidsthed har hver af os et personligt museum tilegnet de ledere, som har haft indflydelse på vores liv. Forholdsvis få af de mange mænd og kvinder, der har myndighed over os fra vores barndom og op gennem voksenalrene, opfylder betingelserne for at kunne blive optaget på vores æresliste. De betingelser har meget lidt med magt eller statussymboler at gøre. De ledere, som vi lukker ind i vores sinds lønkamre, er som regel dem, der har opelsket hengivenhed for sandheden i vore hjerter, dem, der gør pligtopfyldenhed til noget væsentligt i vores liv, og dem, der formår at tage almindelige, dagligdags begivenheder og forandre dem til højdepunkter, der sætter alt det, vi stræber efter at opnå, i fokus.

Lad os for et kort øjeblik være det udvalg, der skal bedømme de kandidater, som er nomineret til en plads i Æresmuseet. Hvem ville du nominere til disse ærefulde pladser? Hvem ville jeg nominere? Der er mange kandidater, og konkurrencen er hård.

Jeg nominerer Adam, det første menneske på denne jord, til en plads i Æresmuseet. Begrundelsen finder jeg i Mosebog: »Og Adam var lydig mod Herrens befalinger« (Mosebog 5:5). Adam opfylder betingelserne.

I kategorien tålmodig udholdenhed må vi nominere en fuldkommen og retskaffen mand ved navn Job. Selv om han blev prøvet som ingen anden, erklærede han: »Alt nu er mit vidne i Himlen, min talsmand er i det høje; gid min ven lod sig finde! Mit øje vender sig med tårer til Gud« (Job 16:19-20). »Men jeg ved, at min løser lever« (Job 19:25). Job opfylder betingelserne.

Enhver kristen vil bestemt nominere Saulus, bedre kendt som apostlen Paulus. Hans prædikener er som manna for ånden, hans tjenestegerning er et eksempel for os alle. Denne frygtløse missionærer erklærede for alverden: »Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse« (Romerne 1:16). Paulus opfylder

betingelserne. Og så er der en mand ved navn Simon Peter. Hans vidnesbyrd om Kristus er gribende. »Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: 'Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?' De svarede: 'Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.' Han spørger dem: 'Men I, hvem siger I, at jeg er?' Og Simon Peter svarede og sagde: 'Du er Kristus, den levende Guds søn'« (Mattæus 16:13-16). Peter opfylder betingelserne.

Fra et andet sted på kloden og en anden tidsalder hører vi Nephis vidnesbyrd: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befale, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7). Nephi er bestemt værdig til en plads i Æresmuseet.

Jeg har endnu et navn, som jeg vil nominere, nemlig Profeten Joseph Smith. Hans tro, hans tillid og hans vidnesbyrd afspejles i de ord, han ytrede, da han drog af sted til Carthage og sin martyrdød: »Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker« (L&P 135:4). Han besejlede sit vidnesbyrd med sit blod. Joseph Smith opfylder betingelserne.

Lad os også blandt alle disse helte nominere nogle heltinder. Vi begynder med det store eksempel på trofasthed, nemlig Rut. Rut forstod den store sorg, som tyngede hendes svigermoder, der havde mistet begge sine prægtige sønner, og fornemmede måske også den smertefulde fortvivlelse og ensomhed, som greb No'omi, og hun ytrede den nu klassiske troskabserklæring: »Nød mig ikke til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager bolig, der vil jeg tage bolig; dit folk skal være mit folk, og din Gud skal være min Gud« (Rut 1:16). Ruts gerninger genspejlede oprigtigheden af hendes ord. Der er også en plads til hendes navn i Æresmuseet.

**Jeg vælger at nominere  
Profeten Joseph Smith for  
hans tro, hans tillid, og  
hans vidnesbyrd.**



Skal vi ikke nævne endnu en kvinde, en efterkommer af den retskafne Rut? Jeg tænker på Maria fra Nazaret, Josefs hustru, hende, der skulle blive mor til det eneste fuldkomne menneske, der nogensinde har levet på denne klode. Hun påtog sig denne hellige og historiske rolle med sand ydmyghed. »Se, jeg er Herrens tjenerinde; mig ske efter dit ord« (Lukas 1:38). Maria opfylder bestemt også betingelserne.

Vi kunne spørge os selv: »Hvad gør disse mænd til helte og disse kvinder til heltinder?« Og jeg svarer: En urokkelig tro på en alvidende Himmelsk Fader og et fast vidnesbyrd om Frelserens guddommelige mission. Denne kundskab går som en rød tråd gennem deres liv.

Hvem er den ærens konge, denne Forløser, som disse helte og heltinder så trofast tjente og så tappert døde for? Han er Jesus Kristus, Guds Søn, vores Frelser.

Hans fødsel blev forudsagt af profeterne; engle indvarslede hans jordiske tjenestegerning. Til fårehyrderne på marken lød budskabet: »Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren« (Lukas 2:10-11).

Denne selv samme Jesus »voksede og blev stærk og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over (ham)« (Lukas 2:40). Efter at være blevet døbt af Johannes i Jordanfloden, påbegyndte han sin officielle tjenestegerning blandt menneskene. Jesus vendte ryggen til al Satans sofisteri. Han rettede ansigtet mod den gerning, som hans Fader pålagde ham, han hengav sig til den og gav sit liv for den. Og hvilket syndfrit, uselvisk, ædelt og guddommeligt liv var det ikke! Jesus virkede. Jesus elskede. Jesus tjente. Jesus græd. Jesus helbredte. Jesus underviste. Jesus vidnede. Jesus led døden på et grusomt kors. Fra en lånt grav trådte Jesus frem til evigt liv.

Navnet Jesus fra Nazaret, det eneste navn givet under himmelen, hvorved vi kan blive frelst (se Ap. Ger. 4:12),

har en særlig hædersplads i vort Æresmuseum. Nogle vil måske spørge: »Hvilken værdi har dog sådan en storslået liste af helte og heltinder og sådan et personligt Æresmuseum?« Og jeg svarer: Når vi adlyder, som Adam, udholder, som Job, underviser, som Paulus, vidner, som Peter, tjener, som Nephi, giver af os selv, som Joseph Smith, reagerer, som Rut, ærer, som Maria, og lever, som Kristus, så fødes vi på ny. Al magt bliver vores. Det gamle jeg er for stedse kastet bort, og med det vores fiaskoer, fortvivlelse, frygt, og famlen. Vi oplever et nyt liv – et liv fuld af tro, håb, mod, og glæde. Ingen opgave synes for stor. Intet ansvar virker tyngende. Ingen pligt er en byrde. Alle ting bliver mulige.

I vor søgen efter et eksempel behøver vi ikke vende blikket mod fordums dage eller mennesker, der levede for længe siden. Lad mig illustrere det med et eksempel. I dag indtager Craig Sudbury en fremtrædende stilling i Salt Lake City, men lad mig gå nogle år tilbage til den dag, da han og hans mor kom ind på mit kontor, inden Craig skulle rejse på Melbourne Missionen i Australien. Fred Sudbury, Craigs far, var ikke til stede. Femogtyve år tidligere havde Craigs mor giftet sig med Fred, som ikke delte hendes kærlighed til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ja, han var slet ikke medlem af Kirken.

Craig betroede mig, at han nærede en dyb og inderlig kærlighed til sine forældre. Han fortalte mig, at hans inderste ønske var, at hans far på en eller anden måde ville blive rørt af Ånden og åbne sit hjerte for Jesu Kristi evangelium. Han bønfuldt mig om, at give ham et godt råd. Jeg bad om inspiration til, hvordan dette ønske kunne opfyldes. Inspirationen kom, og jeg sagde: »Tjen Herren af hele dit hjerte. Vær lydlig mod dit hellige kald. Skriv til dine forældre hver uge, og skriv nu og da et personligt brev til din far, og lad ham vide, at du elsker ham, og fortæl ham, at du er taknemlig for at være hans søn.«

Ingen helt har været stoltere  
end Craig, da han,  
i Australien, sammen med

sin far stod i vand til livet  
og med oprakt højre hånd  
gentog de hellige ord.

Han takkede mig, og sammen med sin mor forlod ham kontoret. Jeg så først Craigs mor igen atten måneder senere. Hun kom ind på mit kontor, og med en stemme, der knækkede over af gråd, fortalte hun mig: »Der er næsten gået to år, siden Craig rejste på mission. Takket være sin pligtopfyldenhed har han fået flere ansvarsfulde opgaver i missionsmarken, og han har trofast skrevet til os hver uge. Fornylig rejste min mand Fred sig til et vidnesbyrds-møde og sagde: »I ved alle sammen, at jeg ikke er medlem af Kirken, men der er sket noget med mig, siden Craig tog på mission. Hans breve har rørt min sjæl. Må jeg læse et af dem for jer? 'Kære far. I dag underviste vi en dejlig familie om frelsesplanen og det celestiale riges velsignelser. Jeg kom til at tænke på vores familie. Mere end noget andet i hele verden ønsker jeg, at være sammen med dig og mor i det rige. Det ville ikke være et celestialt rige for mig, hvis du ikke var der. Jeg er taknemlig for at være din søn, far, og du skal vide, at jeg elsker dig. Din missionærsøn, Craig.'« Så tilføjede Fred: 'Min kone ved ikke, hvad jeg har i sinde at sige her. Jeg elsker hende, og jeg elsker vores søn Craig. Efter seksogtyve års ægteskab har jeg nu besluttet at blive medlem af Kirken, for jeg ved, at evangeliets budskab er Guds ord. Jeg tror nok, jeg har vidst det et stykke tid, men det er min søns mission, der har vækket mig til handling. Jeg har sørgt for, at min kone og jeg kan tage ned og møde Craig, når hans mission er forbi. Jeg bliver hans sidste dåb som fuldtidsmissionær for Herren.'«

En ung missionær med en urokelig tro havde samarbejdet med Herren om at udføre et nutidsmirakel. Hans opgave med at kommunikere med sin elskede far vanskeliggjordes af den afstand på flere tusinde kilometer, som adskilte dem. Men kærlighedens ånd byggede bro over det enorme, blå Stillehav, og hjerterne mødtes i en guddommelig dialog.

Ingen helt har været stoltere end Craig, da han, i

Australien, stod sammen med sin far i vand til livet og med oprakt højre hånd gentog disse hellige ord: »Fred Sudbury, med fuldmagt fra Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.« En mors bønner, en fars tro, og en søns tjenestegerning frembragte et mirakel. Mor, far, søn – hver af dem opfylder betingelserne for at blive optaget i Æresmuseet.«

Hvor sandt er ikke denne himmelske udtalelse: »Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden. Stor skal deres løn være og evig deres herlighed« (L&P 76:5-6).

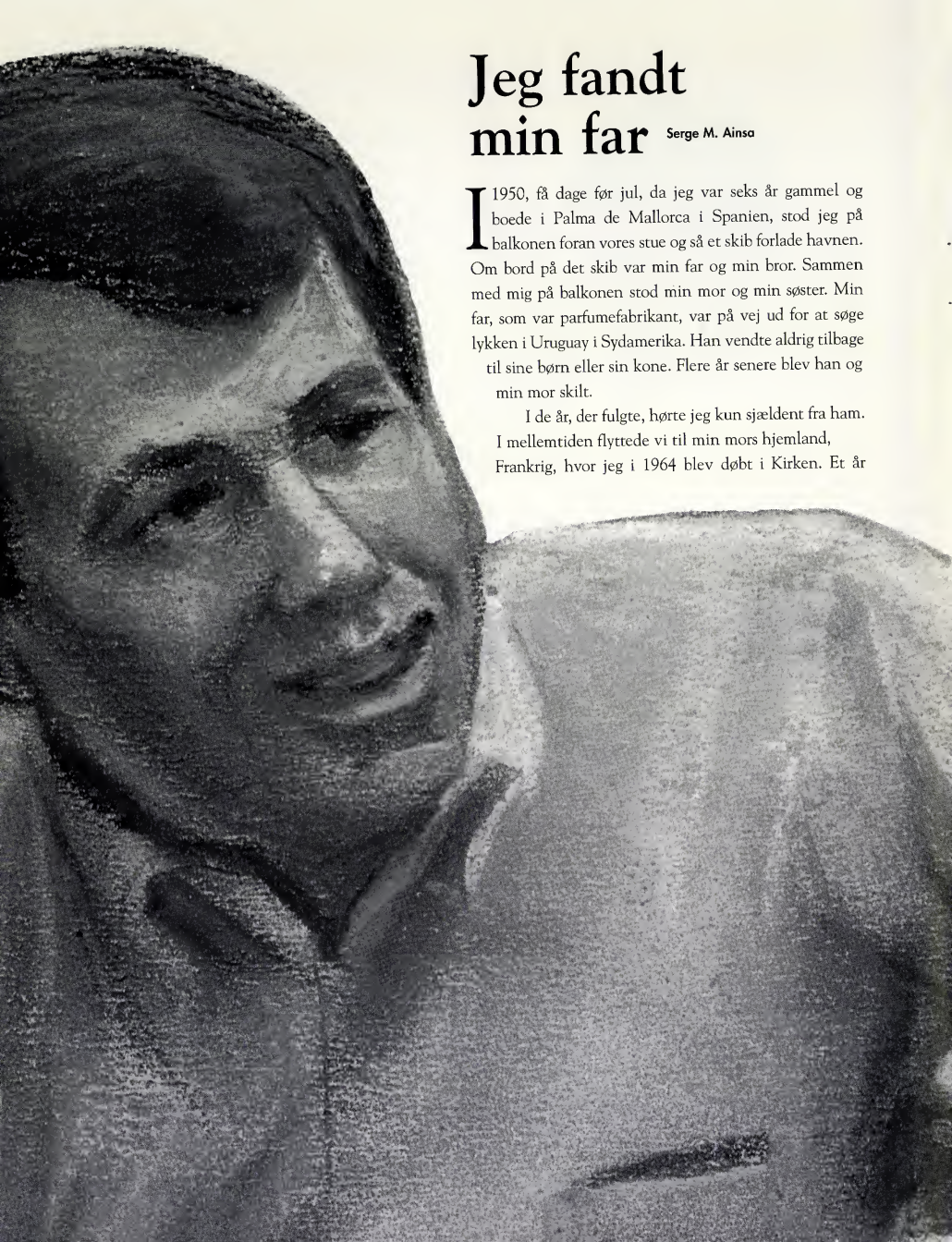
Når vi lever på den måde, vil vores egen optagelse i det sande og evige Æresmuseum være sikret. □

#### IDEER TIL HJEMMELÆRERE

1. De folk, der har indflydelse på vores livsførelse er -
  - dem, der har fremmet hengivenhed til sandheden i vore hjerter;
  - dem, der gør pligtopfyldenhed til noget væsentligt i vore liv;
  - dem, der formår at vende dagligdags ting til noget, der viser os, hvad vi kan opnå.
2. Skrifterne indeholder beretninger om mange mennesker, som kan være vores helte og heltinder, deriblandt Adam, Job, Paulus, Peter, Nephi, Joseph Smith, Rut, Maria, og mange andre.
3. Disse mennesker tjente trofast den største af alle helte – Jesus Kristus, Guds Søn, vores Frelser og Forløser.
4. Urokelig tro på en vis Himmelsk fader og et stærkt vidnesbyrd om Jesus Kristus kan yde en stor indflydelse på vore liv.







# Jeg fandt min far

Serge M. Ainsø

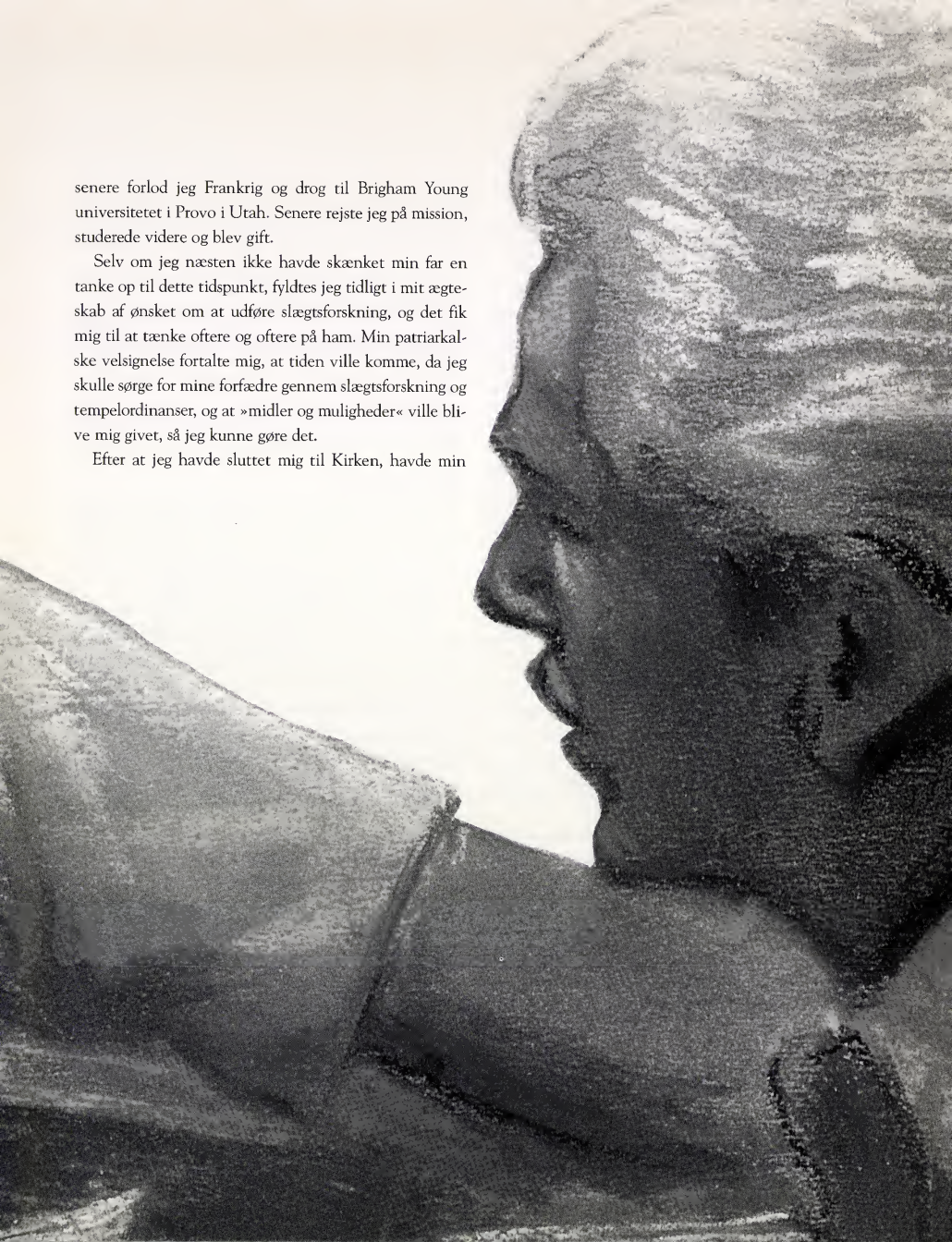
I 1950, få dage før jul, da jeg var seks år gammel og boede i Palma de Mallorca i Spanien, stod jeg på balkonen foran vores stue og så et skib forlade havnen. Om bord på det skib var min far og min bror. Sammen med mig på balkonen stod min mor og min søster. Min far, som var parfumefabrikant, var på vej ud for at søge lykken i Uruguay i Sydamerika. Han vendte aldrig tilbage til sine børn eller sin kone. Flere år senere blev han og min mor skilt.

I de år, der fulgte, hørte jeg kun sjældent fra ham. I mellemtiden flyttede vi til min mors hjemland, Frankrig, hvor jeg i 1964 blev døbt i Kirken. Et år

senere forlod jeg Frankrig og drog til Brigham Young universitetet i Provo i Utah. Senere rejste jeg på mission, studerede videre og blev gift.

Selv om jeg næsten ikke havde skænket min far en tanke op til dette tidspunkt, fyldtes jeg tidligt i mit ægteskab af ønsket om at udføre slægtsforskning, og det fik mig til at tænke oftere og oftere på ham. Min patriarkalske velsignelse fortalte mig, at tiden ville komme, da jeg skulle sørge for mine forfædre gennem slægtsforskning og tempelordinanser, og at »midler og muligheder« ville blive mig givet, så jeg kunne gøre det.

Efter at jeg havde sluttet mig til Kirken, havde min



bror, der siden var flyttet til Frankrig, fortalt mig, at min far havde samlet navne og oplysninger om Ainsa-slægten. Jeg besluttede at skrive til min far i det håb, at jeg derved kunne få de nødvendige oplysninger, der kunne føre min linje videre fra mine bedsteforældre til mine oldeforeldre på fædre side. Jeg sendte ham et brev, hvori jeg bad om nærmere oplysninger.

Hans svar bestod af et brev, der blot indeholdt nogle generelle oplysninger, og så frabad han sig i øvrigt, at jeg generede ham oftere. Jeg følte mig såret og vred, men jeg bad om, at jeg måtte få de »midler og muligheder«, der var nødvendige for at fuldføre min slægtshistorie.

Så engang i marts 1986 mens vi boede i Arizona, skrev min far igen, da min mor var ved at miste synet. Det var en stor trøst for mig at se, hvor kærligt min mors anden mand tog sig af hende, og atter blev jeg såret af min fars kritiske brev. Jeg sendte det tilbage til ham og gjorde opmærksom på, at hvis jeg ikke kunne modtage venlige breve fra ham i stedet for kritik, så ville jeg helst være fri for at høre fra ham. Inden der var gået tre uger, modtog jeg min fars svar, hvori han skrev: »Din bror vil give dig besked, når jeg er død. Jeg agter ikke at skrive til dig mere.«

Der gik så ni måneder, efter at jeg havde modtaget brevet. Endnu engang bad jeg angående opfordringen i min patriarkalske velsignelse. Der kom et klart svar fra Ånden. Jeg følte, at jeg burde give min far en undskyldning. Derfor skrev jeg et brev på fem sider til ham, hvori jeg opridsede årets begivenheder og indføjede en undskyldning for min upassende fremfærd i mit tidligere brev. Da jeg postede brevet, bad jeg Herren om at blødgøre min fars hjerte.

Der gik mere end to måneder uden at jeg hørte noget. Så en dag ankom der et anbefalet brev. I det skrev min far: »Vil du afse 10-12 dage af din kommende sommerferie til at besøge mig? Hvis du vil, sender jeg dig penge til at dække udgifterne.«

Jeg ringede til min bror i Paris, som forslod mig at vente et år, eftersom far havde ventet femogtredive år på at kontakte mig. Men mens min kone Angie og jeg bad om det, havde vi begge min patriarkalske velsignelse i tankerne, og vi vidste, at mine forfædre havde ventet længe nok. Jeg ville rejse derned i år. Min mors mand tilbød at betale Angies rejse, fordi vi ikke selv havde råd til det. Min svigermor tilbød at passe vores fire børn i sit hjem i Californien.

Alt gik efter planen, men jeg følte mig stadig noget bekymret. Jeg var bange for, at min far ville kritisere min mor, min kone eller mig selv. Det havde han jo gjort før. Hvordan ville jeg reagere på det denne gang?

Først da to pligtopfyldende hjemmelærere, som jeg vil være evigt taknemlig, kiggede ind et par dage før vores afrejse og gav os en præstedømmevelsignelse, følte jeg en indre fred. De velsignede min kone, at hun måtte være mig en kilde til inspiration, og de velsignede mig, at jeg ville være lydhør over for Åndens tilskyndelser og at jeg ville vide, hvad jeg skulle sige. Da vidste jeg, at alt ville gå godt.

Da vi ankom til Montevideo i Uruguay, spejdede jeg nervøst efter min far og så ham stå sammen med sin kone. Han vinkede med sin stok, da han så mig. Jeg vinkede tilbage. Langt om længe gav toderne os lov til at gå videre. Da jeg trådte ud i ankomsthallen, kom min far mig ivrigt i møde. Vi omfavnede og kyssede hinanden. Da vi forlod lufthavnsbygningen, fortalte Ånden mig, at den mand, som gik ved siden af mig, var helt anderledes, end jeg havde forestillet mig.

Vi brugte de næste par dage på at lære hinanden at kende, på at le sammen, på at finde ud af, hvad vi havde til fælles, og på at blive venner. Angie og jeg bad ham indtale beretninger fra sin ungdom og hans og mors forlovelsestid, og vi hørte meget nyt om hans fortid. Så en morgen bad Angie og jeg om, at vi måtte blive velsignet



**Mit hjerte begyndte at slå hurtigere, da han trak en skrivebordskuffe ud, tog et chartek frem, og rakte mig et stykke papir.**

med at kunne sige de rette ord for, at få far til at dele Ainsa-familiens historie med os.

Det var min fars 85-års fødselsdag. Efter at have pakket gaver ud ved morgenbordet, undskyldte far sig et øjeblik, og kom tilbage med noget, som lå gemt under en serviet. Han rakte mig en æske og sagde: »Det er det mindste, jeg kan gøre efter alle disse år. Jeg føler, at jeg har en del at indhente.« I æsken lå et smukt ur.

En halv time senere, da vi sad omkring min fars egetræsskrivebord, satte jeg et nyt bånd i båndoptageren og bad ham fortælle mig om mine forfædre. Han talte i et par minutter, og så tav han. »Det er spild af tid,« sagde han.

Jeg blev grebet af panik. »Herre, hjælp mig,« bad jeg. »Jeg har ventet på dette øjeblik i flere år.« Og så spurgte jeg min far: »Hvorfor siger du, at det er spild af tid?«

»Fordi jeg har det nedskrevet,« svarede han. Mit hjerte begyndte at slå hurtigere, da han trak en skrivebordskuffe ud, tog et chartek frem, og rakte mig et stykke papir med en række navne på. »Det er dine forfædre på min fars side,« sagde han. »Du må gerne få den liste.« Jeg lod blikket glide ned over den; den indeholdt navnene på hans forældre, bedsteforældre og oldeforældre, såvel som navnene på nogle fjernere slægtninge.

»Hvad med din mor? Har du også lavet en liste over hendes side af familien?« spurgte jeg med skælvens stemme.

»Din bedstemors slægt har ingen betydning,« snærede han og affærdigede mit spørgsmål. Jeg svarede, at havde det ikke været for min bedstemor, havde han ikke siddet her i dag, og dertil replicerede far: »Nå, hvis det betyder så meget for dig, så kan du få den.« Og med de ord rakte han mig en kuvert, der indeholdt en række navne nedskrevet på flere stykker papir. »Ja, du kan ligeså godt få det hele,« sagde han. Og han rakte mig hele charteket.

Jeg åbnede det, og med blikket sløret af tårer bladrede jeg gennem flere lister med navne på fjerne slægtninge. Der var også billeder af min bedstemor, min bedstefar og flere andre. Jeg græd åbenlyst. Gennem de sidste 21 år havde jeg bedt om at måtte opleve denne dag. Herren havde hørt mine bønner og besvaret dem, da tidspunktet var inde.

»Hvorfor græder du?« spurgte min far.

»Fordi jeg er glad for at være her,« svarede jeg.

Så begyndte han også at græde. Han hvilede sit hoved mod min skulder og tog min hånd. »Jeg er ked af det,« sagde han. »Jeg er ked af det, jeg har gjort. Det var forkert af mig. Jeg har aldrig været nogen rigtig far for dig. I alle disse år har jeg ikke gjort mig den ulejlighed at finde ud af, hvem du egentlig var. Kan du nogensinde tilgive mig?«

»Selvfølgelig tilgiver jeg dig. Alt er tilgivet og glemt,« fremstammede jeg snøftende. Mens jeg omfavnede ham, hviskede Ånden blidt til mig: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10). Vi havde fundet fred. De mange års adskillelse, ensomhed og uro forsvandt som dug for solen. Han vidste, hvem jeg var. Han havde fundet en søn. Og jeg havde endelig fundet min far. □

*Serge M. Ainsa er medlem af Willow Creek Ward i Prescott Stav i Arizona.*

# BAG MUREN

Garold og Norma Davis

## Kirken i det østlige Tyskland

FØRSTE DEL: DE HELLEIGE ISOLERES, 1945-1989

Natten mellem den 13.-14. februar 1945, i de sidste uger af Anden Verdenskrig, lagde de allieredes bombefly Dresdens bykerne i ruiner. Et sted mellem murbrokkerne lå Altstadt-grens kirkebygning. Det var endnu et hårdt slag for de sørgelige rester af Kirken i Tyskland.

Så snart gaderne igen var ryddet, begav medlemmerne af den udbombede gren sig på vej over den sidste intakte bro over Elben for at mødes med medlemmerne af Neustadt-gren, hvis kirkebygning var blevet skånet. Men denne kirkebygning blev snart omdannet til opholdssted for hundreder af hjemløse flygtninge, så Kirkens medlemmer måtte mødes i to små værelser. Grenen bestod for størstedelen af børn, unge mødre og ældre ægtepar. Næsten alle grenens unge og midaldrende mænd, som ikke var faldet i krigen, var stadig indrulleret i den tyske hær, hvis de da ikke sad i krigsfangelejre.

»Der var ingen elektricitet ... Vi måtte gå to kilometer for at hente vand ... Efter tre dage kom der en lastbil med brød ... Vi fik lov til at grave dåser med mad ud af ruinerne (af en konservesfabrik) ... De unge arrangerede tjenesteprojekter, hvor de skaffede mad til de ældre. Vi besøgte grenens medlemmer i deres hjem og holdt møder og firesides. Vi sad pakket ind i frakker og tæpper til møderne ... Vi var taknemlige og fulde af håb, for vi vidste, at Herren

ikke ville glemme sit folk ... Det var en tid med stærk tro og indre fred« (Fra et brev til artiklens forfatter, skrevet af Edith Krause, 21. februar 1990).

For helt at forstå hvor alvorlig situationen var, må man huske på, at flere af Kirkens enheder i den sydtyske delstat Sachsen var ældre end mange wards i Utah. I Dresden havde der for eksempel været en fungerende gren lige siden 1855, hvor en ung nyomvendt ved navn Karl G. Maeser tjente som dens første grenspræsident. (I 1875 blev Maeser rektor for Brigham Young-akademiet, det nuværende Brigham Young-universitet, i Provo i Utah.)

Det som skete med de to grene i Dresden, minder om det som overgik de nogle og tredive grene i det østlige Tyskland.

## GENOPBYGNINGEN BEGYNDER

Kort efter krigens afslutning ankom de første missionærer til Vesteuropa, hvor de hjalp med til at genopbygge den krigshærgede kirke. Men medlemmer i den russiske besættelseszone, som det hed dengang, ventede forgæves. Der skulle gå mere end 40 år, før de hellige i det område, som senere blev kaldt Den Tyske Demokratiske Republik, atter fik udenlandske fuldtidsmissionærer at se. Medlemmerne var isoleret fra resten af Kirken.

I de første år efter krigen bestod de lokale lederes hovedopgave i at finde og hjælpe de spredte medlemmer og i at opbygge de bestående grene. Det sidstnævnte arbejde



VESTERLIN, MID TILLOESE FRA PIG INTERNASIONAL





krævede unge præstedømmebærere og fuldtidsmissionærer, men det måtte udføres af kvinder, børn og ældre medlemmer. Men så snart præstedømmebærerne begyndte at vende tilbage fra krigen og fra krigsfangelejrene, blev de kaldet til at missionere.

Walter Krause blev løsladt den 2. juli 1945 i Cothbus nær den polske grænse. Adskillige medlemmer boede i en flygtningelejr i nærheden. Henimod slutningen af november spurgte missionspræsident Richard Ranglack bror Krause om, hvad han ville sige til at drage på mission, da der var mange grene, som havde brug for hjælp. »Hvis Herren har brug for mig, så vil jeg tage af sted,« svarede bror Krause.

»Den 1. december 1945 begav jeg mig af sted med 20 mark på lommen, et stykke tørt brød og en flaske urtete. En bror havde foræret mig en vinterfrakke, som havde tilhørt hans søn, der ikke var vendt hjem fra krigen. En anden bror, som var skomager, forærede mig et par sko. Og så drog jeg på mission, medbringende to lommeterklæder, og to par sokker,« mindes bror Krause. (Fra en ikke udgivet samling af selvbiografiske skildringer samlet af Manfred Schütze, side 3.)

Der var svært at få kørelejlighed, og flere steder var der ingen transportmidler. Bror Krause fortalte, at det var almindeligt at gå i 12-13 timer og dække strækninger på op til 50 kilometer for at besøge Kirkens forskellige grene. Men mange af Kirkens medlemmer, som nu søster Elli Polzin, skulle man først til at finde igen.

»Jeg kom fra Stettin (i det nuværende Polen) med vores to børn og min mor i 1946 ... En dag kom to missionærer, den ene af dem var bror Walter Bohme fra Groitzsch, for at hjælpe os med at få kontakt med Kirken igen. De opfordrede os til at flytte ind til Schwerin, hvor der var en gren. Jeg fik et job der ... og efter mange genordninger fik jeg bragt min familie til Schwerin ... I flere år boede vi i et enkelt værelse, indtil vi endelig fik en lejlighed. Og så i december 1949, dagen før juleaften, vendte min mand hjem fra krigsfangenskab« (Schütze, side 18).

**Modsatte side: Medlemmer af Dresden Grens lederskab, 1950. Nedenfor: Dresden set fra Elben.**

**Nederst: Missionspræsident Harold L. Gregory taler ved en højtidelighed i anledning af Dresden Grens 100-års jubilæum i 1955.**



FOTO: PEGGY JELINGHAUSEN



Bror Eberhard Gabler beskriver sin mission:

»Jeg, der ikke havde nogen midler ... var helt sikker på, at hvis Herren havde brug for mig, så ville han også hjælpe mig. Og min tro blev ikke gjort til skamme.« I 38 måneder hjalp bror Gabler med til at genopbygge »Guds Rige i det, der dengang var Den Østtyske Mission ... Næsten hele ledelsen af organisationer lå i hænderne på missionærerene. Vi var grenspræsidenter, (ungdoms)ledere, søndagsskoleledere, primaryledere og lærere i alle organisationerne« (Schütze, side 29).

Herbert Schreiters oplevelser er typiske for mange tyske sidste dages hellige mænd. Bror Schreiter havde for-

Øverst til venstre:

Brandenburger Tor i Berlin.

Til højre: Lokale missionærer,  
som tjente i det østlige  
Tyskland i 1955.

Nederst: Walter Stover, første

række i midten, efterkrigsti-  
dens første missionspræsident  
i Østtyskland sammen med  
distriktspræsidenterne.

Forreste række fra venstre:  
Fritz Lehnig, Walter Fassmann,

præsident Stover, Heinz  
Hinckle og Anton Larisch.

Bageste række fra venstre:  
Bruno Schreiter, Erich Sellner,  
Walter Kindt, Hans Botcher  
og Walter Krause.



FOTO AF JOACHIM MESSERSCHMIDT, MED TILDELSE FRA FPG INTERNATIONAL



ladt et godt job for at virke som missionær i depressionsårene 1929-1930. Han vendte tilbage og tjente som grenspræsident i Chemnitz (senere Karl-Marx-Stadt) fra 1937 til 1941, hvor han blev indkaldt til den tyske hær. Mens han var i hæren, tjente han som søndagsskolepræsident i Salzburg-gren (i Østrig). Kort efter krigen, i 1946, blev bror Schreiter kaldet til at forlade sin familie og drage på endnu en mission. Hans svar var: »Selvfølgelig! Jeg er parat, og jeg betragter det som et privilegium« (Schütze, side 46).

De usædvanlige forhold, som prægede Kirken bag Jerntæppet, krævede modne og erfarne mænd. Ofte var sådanne mænd familiefædre. Paul Schmidt skrev følgende om sin mission: »Kan de af jer, som er født og opvokset efter krigen, fatte, hvad det, dengang i 1946 i en alder af 41 år, ville sige, at blive kaldet på en mission, som ville vare 50 måneder, og som betød at man måtte forlade sin kone og to skolesøgende børn?« (Schütze, side 50).

Men erfaring og modenhed var ikke missionærernes vigtigste egenskaber. Bror Schmidt skrev: »Hvis vi udelukkende havde støttet os til vores erfaring, kunne vi ikke have udrettet meget, for det var kun få medlemmer, som i 1945-46 havde den erfaring, der var brug for ... Men medlemmerne havde også inspirationen at støtte sig til, og den fulgte vi frygtløst, og vi havde fremgang« (Schütze, side 51).

#### ET TROENS ARBEJDE

.....

Ofte var det at genopbygge en gren ensbetydende med bogstaveligt, fysisk genopbygningsarbejde. Da missionærerne i Dresden anmodede de sovjetiske myndigheder om at få et mødelokale, blev de tildelt det gamle officerskasino i en sønderbombet tysk kaserne. Medlemmerne – for størstedelen vedkommende kvinder, børn og ældre mænd – udførte alt det tunge arbejde, selv om de kun fik meget lidt mad. For eksempel baksede otte kvinder, to diakoner og to ældre mænd engang en seks meter lang

stålbjælke ind i bygningen og løftede den op på plads i tre meters højde.

Bygningen fungerede som mødelokale for Dresden gren og ward gennem de næste 40 år. Præsident Spencer W. Kimball talte i den kirkebygning i 1977, og i slutningen af 1980'erne optrådte Lamanite Generation fra Brigham Young-universitetet i den. Da Dresden ward flyttede ind i sin kirkebygning i 1988, indrettede medlemmerne en hyggelig lejlighed til et missionærægtepar i den gamle bygning.

Ligesom medlemmerne i Dresden, som lå i den sydlige del af Den Tyske Demokratiske Republik, havde medlemmerne oppe nordpå i Schwerin også problemer med at finde et mødested til deres gren. Gennem ti år flyttede de fra det ene lejede værelse til det andet, og til sidst til en af familiernes dagligstue. I 1956 var de i stand til at erhverve en ejendom; men de var nødt til at købe den i grenspræsidentens navn, fordi Kirken ikke måtte besidde ejendomme. Medlemmerne fik forbud mod at nedrive en bygning, som lå på grunden, fordi den indeholdt en lejlighed, men de fik tilladelse til at bygge på den resterende del af grunden. De fik også tilladelse til at rive en gammel kaserne, som lå otte kilometer uden for byen, ned og derved skaffe sig byggematerialer.

Og så, efter at de havde fragtet 23 vognlæs byggematerialer ind til deres grund, fik de forbud mod at bygge på den! Men efter at de havde fastet og bedt, fik de lov til at indrette en kirkebygning i en gammel lade, som lå på grunden.

Dette ombygningsprojekt krævede mange byggematerialer, og staten førte streng kontrol med den slags. Men medlemmerne følte sig sikre på, at de med Herrens hjælp kunne skaffe disse materialer (se Schütze, side 22). Den 5. januar 1958 indviede Henry Burckhardt, der var rådgiver til præsidenten for Den Nordtyske Mission, den tidligere lade til kirkebygning for Schwerin-gren.

I 1973 fik grenen tilladelse til at udbygge bygningen, men det betød, at man skulle igennem hele den besværlige proces med at skaffe sig byggematerialer en gang til. En

Øverst til venstre:  
Søstrene fra Werdau Grens  
hjelpeforening, 1956.  
Nederst: De unge fra Werdau  
Gren ved en aktivitet i 1977.

Til højre: Görlitz Distrikts  
primary under en konference  
i 1973.



stor mængde mursten blev fremskaffet med hjælp fra den luthersk evangeliske kirkes byggeinspektør, som var imponeret over de sidste dages helliges flid og hæderlighed. Andre byggematerialer kunne kun fås i små mængder, og da kun efter at medlemmerne havde stået i kø i lang tid for at erhverve dem. Da grenens mænd var forhindret i at stå i kø på grund af deres arbejde, påtog grenspræsidentens kone sig at skaffe materialerne, selv om det betød, at hun skulle fragte dem hen til byggepladsen på en trækvogn (se Schütze, side 24).

Lignende historier kunne fortælles fra næsten hver eneste gren i Den Tyske Demokratiske Republik. I Leip-

zig i den sydlige del af republikken fik medlemmerne tilladelse til at ombygge en gammel biograf, da de måtte forlade den restaurerede bygning, som de tidligere havde holdt deres møder i. Medlemmerne arbejdede på byggeprojektet i adskillige måneder. I 1968, netop som de var ved at planlægge en smuk indvielsesceremoni, fik præsident Herbert Schreiter besked fra bystyret om, at bygningen skulle nedrives og derfor ikke længere kunne benyttes. Den eneste begrundelse, som blev givet, var, at medlemmerne ikke havde fulgt alle byggekravene. Men til sidst fik medlemmerne dog lov til atter at benytte deres nyrestaurerede kirkebygning.

## NYE HINDRINGER

.....

På denne tid gjorde politiske begivenheder i Den Tyske Demokratiske Republik livet vanskeligere for Kirkens medlemmer.

Før Berlinmuren blev opført i 1961, havde kirkeledere og medlemmer fra det østlige Tyskland en vis kontakt med Kirken i Vesten. Missionspræsidenter fra den vestlige sektor af Tyskland præsiderede over fuldtidsmissionærarbejdet i den østlige sektor. Efter at muren blev bygget, var missionspræsidenternes besøg for det meste begrænset til det halvårlige marked i Leipzig, hvor gæster fra Vesten kunne få besøgsvisum. Så strømmede medlemmerne til Leipzig for at møde hinanden og hilse på kirkeledere fra udlandet. (En undtagelse synes at have været præsident Joel A. Tate, missionspræsident fra 1963 til 1966, som på en eller anden måde fik lov til at besøge landet oftere for at mødes med missionærerne og de hellige).

Før 1961 blev missionærkonferencerne af og til afholdt i Vestberlin, og missionærer og medlemmer fra Østtyskland kunne nu og da få lektiehæfter med hjem i deres bagage. Selv om det ikke officielt var godkendt af regeringen, blev bøgerne ikke altid konfiskeret ved grænsen. De lokale medlemmer maskinskrev så lektiematerialerne, og ved hjælp af kalkerpapir fik de lavet kopier nok til hver eneste gren. Efter 1961 blev selv denne kontakt med Kirkens officielle litteratur indskrænket. Bror Joachim Albrecht fra Bautzen fortalte denne beretning:

»Vi havde modtaget instrukser fra præsident Burckhardt om, at alle uautoriserede religiøse materialer, bøger, håndbøger osv, skulle destrueres. Jeg var sønderknust. Gennem årene havde jeg samlet et lille, men godt bibliotek af kirkematerialer, som dog ikke var officielt godkendte. Jeg sad foran den åbne kamin. *Nej*, sagde jeg til mig selv. *Jeg kan ikke gøre det*. Men til sidst brændte jeg dog alle de bøger og lektiehæfter, som jeg med så stort besvær havde samlet. Mindre end to uger senere bankede det

hemmelige politi på min dør. De gennemsøgte mit hus for uautoriserede tryksager. Jeg havde ingen. Den oplevelse lærte mig, at lytte til inspirerede ledes råd.«

## EN GLÆDELIG TID

.....

Ikke alene var læsestoffet begrænset, men i midten af 1960'erne blev fuldtidsmissioneringen forbudt. Kun ældre, pensionerede ægtepar fik tilladelse til at udføre missionering, og selv i de tilfælde blev det opsøgende arbejde meget indskrænket. Der var også begrænsninger for de lokale aktiviteter. I mange grene måtte grenspræsidenterne ansøge politiet om tilladelse til at afholde møde. Ansøgningen skulle indeholde navne på dem, der skulle tale, samt emnerne for deres taler. Agenter fra det hemmelige politi mødte også op til møderne.

Selv om slutningen af 60'erne og begyndelsen af 70'erne synes at have været den mørkeste tid i Kirkens historie i Østtyskland, så mindes medlemmerne den med glæde. Jo mere de blev trængt sammen af pres udefra, desto tættere knyttet blev de til hinanden, til Kirken og til Herren. Mødedeltagelsen var høj, hjemmelærer- og besøgsarbejdet blev udført med hengivenhed og oprigtighed, medlemmerne tog sig af hinanden, og tiender og offerydelse blev trofast betalt.

Nogle medlemmer forblev trofaste trods års isolation. Günter Schulze, der nu er biskop for Dresden ward, brugte dengang meget tid på at finde og hjælpe isolerede medlemmer, hvoraf nogle var i Polen og andre i afsides egne af Østtyskland. Et af disse medlemmer var en ældre søster, som boede i det øvre Schlesien.

»Vi talte længe med hende,« mindes bror Schulze. »Til sidst gik hun hen til ovnen, fremdrog en strømpe med knuder på, og begyndte at løse de mange knuder op. Så holdt hun hænderne frem som vægtskåle og vejede pengene fra strømpen.« Hun sagde: »Det her er min tiende. Jeg har gemt den i over 25 år nu. Jeg vidste, at præstedømmet ville komme til mit hjem igen en dag!«

Øverst:

Ældste Thomas S. Monson  
fra De Tolvs Råd, i midten,  
regionalrepræsentant  
Hans B. Ringger, til venstre,  
og ældste Robert D. Hales,

som er øverste administrator  
for Europa, deltog i en  
konference i Dresden i 1982.  
Nederst: Tusinder besøgte  
templet i Freiberg inden  
indvielsen i 1985.



#### EN LYSERE FREMTID

Midt i denne mørke og besværlige tid, fandt der en begivenhed sted, som senere skulle vise sig at være et vendepunkt for Kirken i Østtyskland. Den 9.-10. november 1968 besøgte missionspræsidenten for Den Nordtyske Mission, Stanley D. Rees, og hans kone Østtyskland, og med sig havde de ældste Thomas S. Monson fra De Tolvs Apostles Kvorum. Søster Krause mindes: »Han (ældste Monson) var så ung, at vi troede, han var en missionær, for missionspræsidenterne havde ofte missionærer med, når de kom« (Krauses brev, side 5).

Ved et møde i Görlitz nær den polske grænse lovede ældste Monson de hellige i det østlige Tyskland, at de nok skulle få de samme velsignelser, som andre medlemmer af Kirken nød (se *Sjernen*, juli 1989, side 47). Selv om den kolde krigs ydre omstændigheder i Østtyskland ikke syntes at ændre sig lige med det samme, så begyndte små forandringer at finde sted i Kirken der. Først gik det langsomt, men i løbet af de næste tyve år begyndte det at gå hurtigere.

Den 27. april 1975 stod ældste Monson på en bakketop nær Elben mellem Dresden og Meissen og indviede Østtyskland til forkyndelsen af evangeliet. Den 24. august 1977 talte præsident Spencer W. Kimball til de hellige i kirkebygningen i Dresden den kirkebygning, som var blevet indrettet i det gamle officerskasino. I august 1982 blev Freiberg Stav dannet. Den 23. april 1983 blev det første spadestik taget til et tempel i Freiberg. I juni 1984 blev Leipzig Stav oprettet, og i 1985 blev templet i Freiberg indviet. Der blev givet tilladelse til at bygge nye kirkebygninger til de hellige: i Freiberg, ved siden af templet; i Leipzig; i Zwickau; i Dresden; og i Karl-Marx-Stadt.

Og endelig i oktober 1988 blev det bekendtgjort, at efter en pause på 50 år ville der igen komme udenlandske missionærer til landet for at oprette en mission. En lysere fremtid var i al sin majestæt ved at bryde frem over Østtyskland. □

*Garold og Norma Davis tjente som missionærer i Dresden i Østtyskland. Bror Davis er professor i tysk og formand for fakultetet for germanske og slaviske sprog ved Brigham Young-universitetet i Provo i Utah, hvor søster Davis er lektor i humaniora. De tilhører Oak Hills 2. Ward, Oak Hills Stav i Provo i Utah.*

# KIRKEN BAG MUREN

1945-1990

1946

Walter Stover kaldes som efterkrigstidens første missionspræsident for den Østtyske Mission.

Ældste Ezra Taft Benson fra De Tolvs Apostles Kvorum leder fordelingen af velfærdsforsyninger i hele Tyskland og dele af Polen.

1947

I Dresden deltager 5000 sidste dages hellige i 100-års jubilæet for pionerernes ankomst til Saltsødalen. Det er den største højtidelighed for sidste dages hellige, som nogensinde er afholdt i Tyskland. (Præsident Stover får ikke rejsetilladelse, så han kan deltage).

1952

23. – 24. juni. Præsident David O. McKay taler ved en konference i Berlin. Mange medlemmer fra Østtyskland har fået tilladelse til at deltage.

1955

23. – 24. oktober. Missionspræsident Harold L. Gregory får tilladelse til at besøge Dresden og være med til at fejre Dresden Grens hundredeårsjubilæum.

1968

9. – 10. november. Ældste Thomas S. Monson besøger Østtyskland og taler i Görlitz, hvor han lover medlemmerne, at de vil modtage alle de velsignelser, som andre medlemmer af Kirken nyder.

1969

15. juni. Ældste Monson organiserer missionen Dresden, som får ansvar for alle medlemmer i Østtyskland. Henry Burckhardt, en lokal bror, udpeges til missionspræsident.

1970

Walter Krause ordineres til patriark for missionen i Dresden af præsident Harold B. Lee.

1975

27. april. På en bjergskrånning nær Dresden opsender ældste Thomas S. Monson en indvielsesbøn til evangeliets forkyndelse i Østtyskland.

1977

24. august. På vej hjem fra et besøg i Polen rejser præsident Spencer W. Kimball gennem Østtyskland og taler i kirkebygningen i Dresden.

1982

29. august. Freiberg Stav organiseres.

1984

3. juni. Leipzig Stav organiseres.

1985

28. juni. Templet i Freiberg indvies.

1988 Maj. Lamanite Generation fra Brigham Young-universitetet optræder i Østtyskland.

Oktober. Den østtyske regering bekendtgør, at missionærer vil få tilladelse til at rejse ind i landet.

1989

31. marts. Missionærer fra den nyligt dannede missionen i Dresden begynder at ankomme til landet. Det er de første udenlandske fuldtidsmissionærer i halvtreds år.

31. december. Den nye mission kan notere sig 569 dåb af nyomvendte ved årets afslutning den 31. december 1989.

1990

21. oktober. Ved en trestavskonference i Vestberlin deles Leipzig Stav. De nordlige ward og grene i Leipzig Stav overgår til Vestberlin Stav. Og Vestberlin Stav bliver en del af missionen i Dresden, og de missionærer fra Hamburg Missionen, som tjener i Vestberlin, overflyttes til Dresden Missionen. □

# FÅ MEST MULIGT UD AF

# TV

Jeanene R. Flake

Gennem mange år har folk beklaget sig over, at fjernsynet øver en forfærdelig indflydelse på samfundet i almindelighed og familien i særdeleshed. Men sådan behøver det ikke nødvendigvis at være. Fjernsynet kan være et nyttigt redskab, hvis man forstår at anvende det rigtigt. Her er et par af de ting, som du kan gøre, for at sikre dig, at fjernsynet får en positiv indflydelse på din familie.

1. **Udvælg tv-programmer med omhu.** Ved general-konferencen i april 1989 sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum: »Vi bør stræbe efter at ændre de nedbrydende og umoralske tendenser i tv og i samfundet ved at holde de ting, der er stødende og nedværdigende ude af vore hjem« (Stjernen, juli 1989, s. 72)

Det vigtigste skridt på vejen til at få mere ud af tv, er nok at sætte fastere regler for, hvad man må se. Undgå at tænde for fjernsynet bare for at se, hvad de viser. I og jeres børn bør have besluttet jer for, hvad I vil se, inden I tænder for fjernsynet. Kig i tv-oversigterne for at finde ud af, hvilke programmer der vises, og hvad de indeholder. Og sluk for fjernsynet, så snart udsendelsen er forbi.

2. **Begræns den tid jeres familie tilbringer med at se fjernsyn.** Noter jer hvor meget tid hvert familiemedlem

bruger på at se fjernsyn på en given uge, og hvor meget vedkommende bruger på andre aktiviteter. Så kan I som en familie analysere resultatet. Drøft jeres eventuelle behov for ændringer.

I løbet af denne samtale bør I også fastsætte, hvor meget tid I vil bruge på tv om dagen og tale om, hvornår der ikke må tændes for fjernsynet – det kunne for eksempel være inden morgenmaden, inden lektielæsningen, eller på hverdagsaftner. Hjælp også hvert barn med at lave en liste over ting, som vedkommende kan lave i stedet for at se fjernsyn.

3. **Sluk for fjernsynet, når udsendelserne virker moralsk anstødelige på nogen.** Lær jeres børn at skelne mellem passende og upassende programmer. Flere og flere stødende emner og scener slipper ind i udsendelserne. Hvis den slags dukker op i et program, så sluk for det, og fortæl jeres børn hvordan det skader vores åndelighed at se den slags programmer.

4. **Opmuntr alle familiemedlemmer til at se kvalitetsprogrammer.** Hvis forældrene sætter gode, informerende film højt, så vil børnene ofte lære at gøre det samme. Forældrene må være et godt eksempel. I sin konference-tale nævnte ældste Ballard positive programmer, som ny-





heder fra ind- og udland; geografiske og historiske udsendelser; kulturelle programmer med teater, dans og musik; og udsendelser om kulturer fra hele verden. (Se *Stjernen*, juli 1989, s. 72 ff.)

En måde, hvorpå du kan hjælpe dine børn til at træffe kloge valg, er ved at bede dem nævne deres yndlingsprogrammer. Bed dem så om at gruppere disse programmer i kategorier alt efter hvilken type programmer, det er: tegnefilm, lystspil, sport, science fiction, nyheder og så videre. Hvis du synes, at udvalget er noget smalsporet, så gennemgå tv-programmet med barnet og forslå nogle udsendelser, som vil kunne udvide barnets horisont.

**5. Se og drøft udsendelserne med jeres børn.** Mange mennesker betragter fjernsynet ene og alene som et underholdningsmedium, noget man slapper af til, men ikke noget man tænker over. Men undersøgelser har vist, at undervisning af børn, mens de ser fjernsyn har stor virkning, især på børn i alderen fra seks til 12 år. Spørgsmål, der stilles og besvares under udsendelser, har langt større indvirkning på dem, end spørgsmål som drøftes før eller efter.

Nogle af de spørgsmål, som du kunne stille dit barn, er: »Hvad tror du, historien handler om?« »Har du nogensinde set det ske i virkeligheden?« »Hvad slags menneske er hovedpersonen?« »Hvordan tror du, historien ender?« »Har du nogensinde haft det sådan, som personen der sikkert har det nu?«

**6. Lær børnene at blive kritiske i deres tv-kiggeri.** Brug fjernsynet som et undervisningsredskab. Du kunne for eksempel lære dem at overveje forskellige løsninger på konflikter, og hvad konsekvenserne af hver løsning ville være. Spørg for eksempel: »Hvad er personens dilemma?« »Hvad kan han gøre ved det?« »Hvad vil konsekvenserne af det være?« Og derefter: »Hvad ville være den bedste løsning, og hvorfor?«

**7. Drøft værdier.** TV behandler alle mulige emner. Hvis du ikke synes, at de værdier, som de fremsætter, er

korrekte, så sluk for fjernsynet og forklar dine børn, hvorfor du gjorde det. Drøft personernes handlinger og emnerne i de programmer, som I vælger at se. Det giver jer mulighed for at erfare, hvordan jeres børn ser på forskellige emner, og det giver jer mulighed for at belære dem om evangeliske værdier. Ros dem, når deres meninger er i overensstemmelse med evangeliske holdninger og hjælp dem til at forstå, hvor disse værdier hører hjemme i deres tilværelse.

**8. Bekæmp vold.** Anspor børnene til at se film, hvor personerne hjælper hinanden. Undersøgelser har vist, at den slags programmer har en god indvirkning på børn.

Hvis et program pludselig bliver meget voldeligt, så sluk for det og drøft problemet med barnet: »Hvad fik personen til at gribe til vold?« »Ville folk reagere anderledes i det virkelige liv?« »Hvordan kunne problemet have været løst uden brug af vold?« Sørg for at påpege voldens tragiske konsekvenser, samt det skadelige i at se voldelige film.

**9. Brug fjernsynet som et springbrædt til læsning.** Børn læser, når deres interesse stimuleres, så få dem til at se lærerige film, og brug så bagefter tid på at gå i dybden med det pågældende emne eller andre emner, som måske dukker op i udsendelsens løb.

**10. Sæt tv i det rette perspektiv.** Vær voksen nok til at erkende, at nogen gange er der ikke noget i tv, som er værdt at se på. Der er mange andre hobbies og interesser, som du og din familie kan dyrke i jeres fritid; ofte burde tv ligge langt nede på listen over de ting, som I kunne gøre. Der kommer ikke noget godt ud af at se dårlige tv-programmer. Lær at se programmer, som støtter og fremhæver evangeliske værdier.

Fjernsynet har en mægtig og øjeblikkelig indvirkning på seeren, og det kan formidle en hel del nyttige informationer. I stedet for bare at fordømme det, så brug dine børns interesse for mediet til at stimulere deres analytiske evner og udvide deres horisont. □

STJERNEN

# BØRNESTJERNEN

141. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · FEBRUAR 1992





HISTORIER FRA MORMONS BOG



## ALMAS FOLK FLYGTER



En dag da Almas folk arbejdede ude i markerne, nærmede en stor lamanitisk hær sig deres grænser. (Mosiah 23:25)



Nephiterne blev bange og flygtede i sikkerhed inde i byen. Alma sagde, at de skulle tænke på Gud, så ville Gud hjælpe dem. Alma og hans folk bad om hjælp. (Mosiah 23:26-28)



Herren blødgjorde lamaniternes hjerter. De kom ind i byen, men de skånedo nephiterne. Hæren var faret vild i ødemarken, mens de ledte efter Limhis folk. (Mosiah 23:29-30)



Lamaniterne lovede Alma, at de ikke ville genere hans folk, hvis han bare ville vise dem vej tilbage til Nephis land. Alma viste dem vej. (Mosiah 23:36)



Men lamaniterne holdt ikke deres løfte. De satte vagter rundt om landet, og Alma og hans folk var ikke længere frie. (Mosiah 23:37)

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON



Amulon var nephit og havde været en af kong Noas ugudelige præster. Den lamanitiske kong gjorde Amulon til hersker over Almas folk. Han forfulgte Almas folk og lod dem arbejde meget hårdt. (Mosiah 23:39; 24:8-9)



Alma og hans folk bad om hjælp. Amulon sagde, at enhver, som bad, ville blive slået ihjel. Folket bad i deres hjerte, så vagterne ikke kunne høre dem. (Mosiah 24:10-12)



Gud hørte deres bønner og gjorde dem stærkere, så arbejdet føltes lettere. Folk var glade og tålmodige. (Mosiah 24:15)



Herren var glad for, at folket var trofast, og han fortalte Alma, at han ville hjælpe dem med at flygte fra lamaniterne. (Mosiah 24:16-17)



Om natten samlede folket deres mad og dyr. Næste morgen lod Herren lamaniterne falde i søvn, mens Alma og hans folk forlod byen. (Mosiah 24:18-20)



Almas folk takkede Gud for hans hjælp. Efter at have rejst i tolv dage, nåede de frem til Zarahemlas land, hvor kong Mosiah og hans folk tog imod dem. (Mosiah 24:21-25)

# BØN

## PRØV IGEN

Ældste H. Burke Peterson  
De Halvfjerds

»Vær ikke uforstandige, men forstå, hvad der er Herrens vilje« (Efeserne 5:17)

**H**ar du nogensinde bedt Herren om noget rigtig vigtigt, og så oplevet, at din bøn ikke blev svaret på den måde, som du havde håbet? Det har jeg. Har du nogensinde bedt og bedt om noget i flere dage og så oplevet, at det ikke blev til noget alligevel? Det har jeg. Til tider har jeg rejst mig fra min bøn og tænkt: Hvad skal det nytte? Han hører mig jo aldrig.

Jeg ønsker, at I skal vide, at vor Himmelske Fader hører vore bønner og besvarer dem. Problemet er, at vi ikke altid lytter til hans svar.

Jeg vil bede dig om at gøre følgende: Hvis det er muligt, så find et sted, hvor du kan være alene. Knæl ned og tænk grundigt over, hvem det er, du beder til. Bed højt til ham, eller hvisk, hvis du foretrækker det. Tak ham for det, han har gjort for dig. Betro dig til ham; fortæl ham, hvad der rører sig i dit hjerte. Bed ham om hjælp. Lad være

med bare at gentage ord og vendinger, som du har hørt andre bruge. Du skal rigtig tale med ham.

Når du har sagt, hvad du ville, så hør godt efter, ellers går du glip af hans svar. Lyt lige til du fyldes med den rare, varme fornemmelse, der viser dig, at du har modtaget et svar.

Nogen gange er svaret nej, fordi det du har bedt om, ikke er godt for dig. Og svaret kommer måske ikke første gang, du beder. Når du beder om noget helt specielt, så bed også om at blive velsignet med forståelse, så du kan acceptere det svar, du får. Lær at følge de tilskyndelser, du får.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vor Himmelske Fader hører og svarer os. Vi må også være parate til at høre ham. □



(En bearbejdelse af »Bøn – Prøv Endnu Engang«, Stjernen, december 1981).

# Når jeg vil ære min himmelske Fader

*Ærbødig* ♩ = 112-126

The musical score is written in G major and 3/4 time. It consists of six systems of music, each with a vocal line and a bass line. The lyrics are in Danish. Chord symbols are placed above the notes. Fingerings are indicated by numbers 1-5. The score includes various musical notations such as slurs, ties, and fermatas.

Når jeg vil æ - re min him - mel - ske Fa - der, så bli - ver jeg  
stil - le og blid. Jeg tæn - ker med glæ - de på det, han har  
gi - vet til mig i den sid - ste tid men, hvis  
jeg vil ham æ - re, da skul - le det ske, ja bå - de i  
ger - ning og ord. Jeg fø - ler ham nær, når ær -  
bø - dig jeg er, mens jeg le - ver mit liv her på jord.

# A T D E L E S

Agnes Kempton

Trine vågnede og følte straks, at et eller andet ikke var som det plejede. Hun kiggede ud af vinduet og så, at jorden var dækket af et tykt lag sne. Hun klædte sig på i en fart og løb over på den anden side af gangen for at vække Janis. Selv om hendes søster var fire år ældre end hende, var de gode venner. »Skynd dig at komme i tøjet,« ivrede hun. »Det har sneet i nat, og jeg vil ud og bygge en snemand.«

Janis gned sine øjne. »Det er alt for tidligt at stå op. Desuden bliver sneen jo liggende hele dagen.« Hun vendte sig om for at sove videre.

»Nej, noget af den smelter.« Trine trak sin søster i armen. »Kom nu. Stå nu op.«

Langsomt satte Janis sig op i sengen. Hun kiggede på Trine og forsøgte at se sur ud, men hun kom til at smile i stedet. »Ja, du vil vel ikke lade mig være i fred,« sagde. »Og det er nu også sjovt at lave snemænd.«

Trine forsøgte at springe morgenmaden over, men mor insisterede på, at de skulle have noget varm mad i maven, inden de gik udenfor. Så Trine spiste sin morgenmad, så hurtigt hun kunne. Og så skulle hun vente på, at Janis fik spist færdig. Hvad nu hvis det meste af sneen er smeltet, inden vi kommer ud? tænkte hun. Men da de kom ud, lå der stadig meget sne på jorden. Hendes øjne strålede af ophidselse, mens hun kiggede sig omkring.

»Hvor skal vi lave snemanden,« spurgte Janis.

»Lige her midt i forhaven. Alle i hele kvarteret skal kunne se den.«

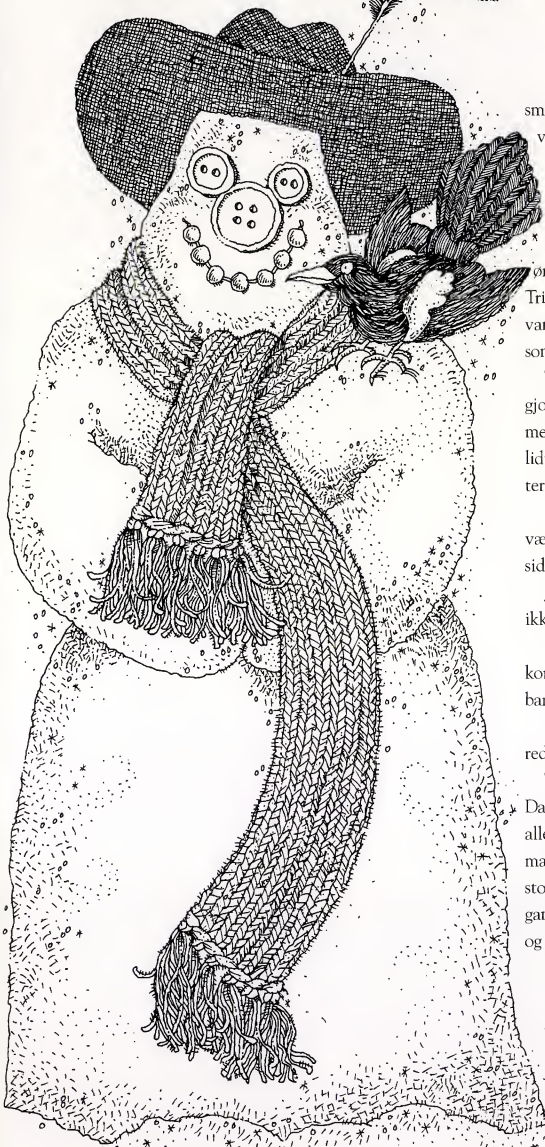
De begyndte at skovle sne op med hænderne og samle det i en dyng midt i haven. Da de holdt et lille hvil en halv time senere, var snemanden ved at tage form.

Trine skævede over til naboens hus. Hun blev en





# I N G L Æ D E



smule overrasket over at se sin veninde Marie stå i vinduet og kigge på dem.

Hun vinkede til Marie, som vinkede tilbage. Marie så meget ulykkelig ud. Lige siden hun var blevet syg for en månedstid siden, havde hun måttet holde sig indendørs. Trine vidste, at Marie ville ønske, at hun også kunne være ude og lege i sneen. Trine besøgte hende næsten hver eneste dag, men det var ikke rigtig sjovt for nogen af dem, ikke lige så sjovt, som når de legede udendørs.

Trine følte sig ikke rigtig glad, mens hun og Janis gjorde snemanden færdig, for hun kunne ikke lade være med at tænke på Marie. »Så er den færdig,« sagde Janis lidt efter. »Der mangler lige et par små detaljer. Jeg henter de ting, vi skal bruge.«

»Vent!« råbte Trine. »Jeg ved, at Marie gerne vil være med til at lave snemanden. Hun kan sørge for det sidste.«

Janis så forbløffet ud. »Men Marie er jo syg. Hun kan ikke komme herud.«

»Nej, men hun kan hjælpe os alligevel. Vent her. Jeg kommer tilbage.« Trine løb hen til Mariens hus og bankede på. Mariens mor lukkede op og smilede til Trine.

»Marie er ovenpå,« sagde hun. »Hun lå og spekulerede på, om du kom og besøgte hende i dag.«

Trine smilede tilbage og løb så op på Mariens værelse. Da hun forlod Mariens hus ti minutter senere, havde hun alle de ting med, som hun skulle bruge til at gøre snemanden helt færdig. Der var blå knapper til øjne, en stor sort knap til næse, en snor med perler til mund, en gammel filthat, som snemanden skulle have på hovedet, og et halstørklæde, som han skulle have om halsen.

»Han ser næsten levende ud,« sagde Janis.

»Ja, det synes jeg også,« samtykkede Trine. Hun kiggede over mod Mariens vindue. Marie havde selvfølgelig fulgt med i det hele, men nu smilede hun glad. □



ILLUSTRÆT AF ROSLYN S. OFFICER

## BØN FÅR MIT VIDNESBYRD TIL AT VOKSE

»Jeg knælede ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud« (Joseph Smiths Skrivelser 2:15)

FARVELÆG BILLEDET

# JUAN LÆRER AT BEDE

Virginia Pearce



»Men se, jeg siger jer, at I altid bør bede«  
(2 Nephi 32:9).

Da missionærerne kom til Juans hjem for at fortælle hans familie om Jesus, hørte Juan godt efter. Hver gang de talte om vor Himmelske Fader og Jesus, følte Juan sig rolig indeni.

Inden missionærerne gik, sagde de, at de ville lære Juans familie at bede. De knælede ned og bad til vor Himmelske Fader. De fortalte Juans familie, at bøn er en måde at tale med vor Himmelske Fader på. Juan tænkte meget på det. Han tænkte på, hvor højt vor Himmelske Fader og Jesus elskede ham. Hver gang Juan tænkte på det, så fik han den samme fredfyldte, ærbødige fornemmelse indeni. Han var glad for at kunne lære at bede, ligesom missionærerne gjorde.

Juan og hans familie lærte, at de kunne bede når som helst og hvor som helst. De kunne bede stille i deres hjerte, eller de kunne bede højt. De behøvede ikke vente med at bede, til de var i kirke om søndagen.

Missionærerne læste skriftsteder for Juans familie. I Mormons Bog sagde Jesus: »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet« (3 Nephi 18:21).

Juans familie lærte, at de kunne bede indeni i sig selv på vej til markedet eller når de var alene. En profet fra Mormons Bog sagde: »I må udøse jeres sjæl i lønkammeret og på lønlige steder og ... lad da hjertet være fyldt og oplyftet i bøn til ham bestandig for jeres

velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer« (Alma 34:26-27).

Missionærerne lærte Juan at bede på samme måde, som Jesus havde bedt: Vi begynder med at sige: »Vor Himmelske Fader.« Og så takker vi ham for de velsignelser, han giver os. Vi beder om de velsignelser, vi har brug for. Vi slutter altid i Jesu Kristi navn, amen.

Nu vidste Juan, hvordan man beder! Han ville bede hver morgen og hver aften. Han ville bede sammen med sin familie. Han ville bede i hjertet, når som helst han havde lyst.

Den aften da Juan knælede i bøn, begyndte han med at sige: »Kære Himmelske Fader.« Så takkede Juan vor Himmelske Fader, fordi han havde sendt missionærerne til hans familie. Han takkede vor Himmelske Fader for den fredfyldte, ærbødige fornemmelse, han havde i hjertet.

Så bad han vor Himmelske Fader om, at velsigne sin familie. Juans far havde ikke noget arbejde, og Juans lillesøster var syg. Juan bad vor Himmelske Fader om at hjælpe dem. Han bad vor Himmelske Fader om at hjælpe ham med at se, hvordan han kunne hjælpe andre.

Juan afsluttede sin bøn i Jesu Kristi navn, amen.

Da Juan faldt i søvn den aften, havde han den samme rare, ærbødige følelse i hjertet. Nu vidste han endelig, hvordan man taler med vor Himmelske Fader. Du kan tale med vor Himmelske Fader på samme måde.

**Instruktioner:**

Farvelæg billederne nedenfor. Tilføj med egne ord eller tegninger de ting, som du er taknemlig for, og de velsignelser, som du vil bede om. Lim så siden på et stykke tykt papir eller pap og klip efter de stiplede linjer.

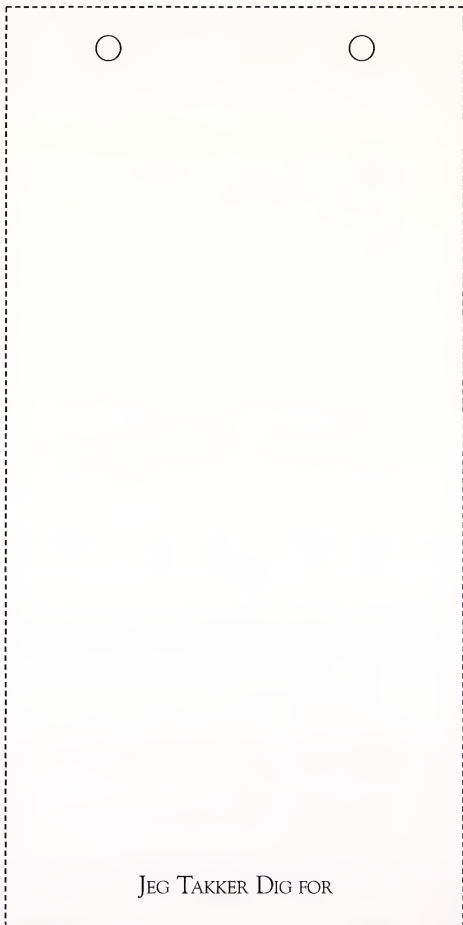
Lav huller, der hvor det er vist på tegningerne. Bind siderne sammen med snor eller garn. Så har du en flipover, som kan hjælpe dig med at huske, hvordan man skal bede.

**Ideer til fællestid:**

1. Inddel de større børn i mindre grupper, og giv hver gruppe et af følgende skriftstedshenvisninger: 3 Nephi 18:19-21; 3 Nephi 19:20-21; Enos 1:4; Enos 1:9; Enos 1:15-16; 3 Nephi 13:9-13; Alma 34:17-26; Moroni 7:26; Kolossenserne 3:17; Lukas 11:1-4. Bed dem om at se, hvilke af bønnens punkter, de kan finde i skriftstedet og fortælle det til gruppen. Lederen bør give et eksempel med et af skriftstederne, inden børnene begynder.



KÆRE HIMMELSK FADER



JEG TAKKER DIG FOR

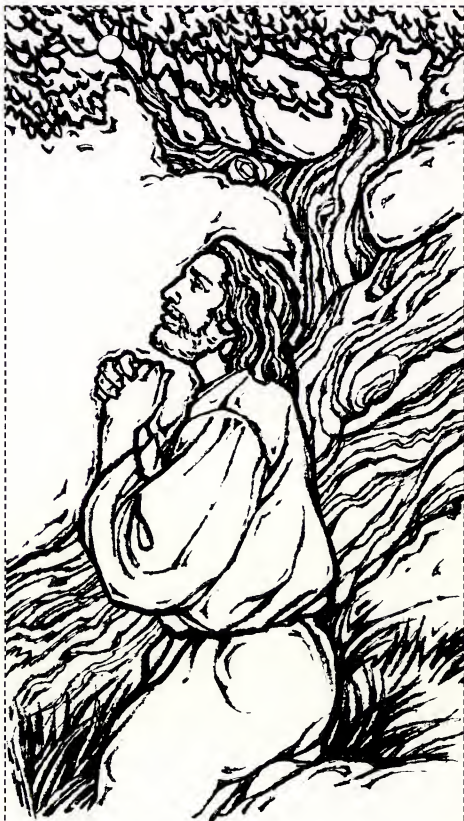
2. Bed de mindre børn tegne billeder af ting, som de er taknemlige for, og velsignelser, som de kunne tænke sig at bede om. Lad børnene klippe billederne ud og lime dem op på et stort stykke pap.

3. Bed nogle af børnene om at udgøre et »ekspertpanel«. Sæt sedler med spørgsmål om bøn til alle de andre børns stole. For eksempel: Hvornår kan vi bede? Hvordan afslutter vi vores bønner? Lad børnene stille disse spørgs-

mål til panelet. Lad tilhørerne hjælpe panelet med at besvare spørgsmålene.

4. Indbyd flere af wardets ældste medlemmer til at fortælle børnene om, hvordan de har fået deres bønner besvaret. □

JEG BEDER DIG OM



I JESU KRISTI NAVN, AMEN

# EN BØN FOR BAMSE

»Lad i alle ting jeres ønsker komme frem for Gud, idet I beder« (Filipperne 4:6).

Det år jeg fyldte elleve, var jeg på en tredages campingtur med min ven Don, min storebror, og min far, samt Bamse. Bamse er vores sorte og hvide collie. Den elsker at fare omkring og jage i skoven.

Vi havde det herligt sammen med Bamse på den tur. Vi havde slået lejr på en stor kvægranch mellem krat og lavasten, lige i nærheden af et godt fiskested.

Min bror Nick og jeg tog Bamse med ned til bækken hver dag. Bamse elsker at plaske i vand. Den tror nok, at den fisker, selv om det ikke ser ud som, når vi andre fisker. Den slår sin venstre pote ned i vandet, så det sprøjter til alle sider. Nogen gange bider den også i vandet. Den laver så meget ballade, at jeg er sikker på, at fiskene meget hurtigt er skræmt langt væk.

Den sidste morgen vi var der, havde min bror og jeg ladet Bamse blive hjemme i lejren, så vi kunne få fisket lidt. Don og Far blev i lejren for at rydde op efter morgenmaden.

Kort efter kom Don ned til bækken.

»Du, Mike,« sagde han. »Din hund er død.«

»Vel er den ej!«

»Den er næsten død. Den blev bidt af en klapperslange.«

Min bror og jeg løb tilbage til lejren, så hurtigt vi kunne. Don løb bagefter.

Og ganske rigtigt, da vi nåede frem til lejren, lå

Bamse helt stille ved fars telt. Far havde slået klapperslangen ihjel, men der syntes ikke at være meget, han kunne gøre for Bamse.

Bamse var blevet bidt to gange i snuden. Den var helt rød og hævet, og Bamse trak knap nok vejret.

Jeg begyndte at græde. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre. Min bror begyndte også at græde, men han vidste, hvad vi skulle gøre. »Far, kan vi bede for Bamse?«

Far nikkede. »Bamse er meget syg,« sagde han. »I kan godt bede for Bamse, men er I parat til at acceptere, at den måske dør?«

»Ja,« sagde min bror. Jeg kunne kun nikke.

Vi samledes alle fire i en halvcirkel omkring Bamse. Far så på min storebror. »Nick,« sagde han. »Vil du bede bønnen. Du har så stor tro.«

Jeg var lykkelig! Jeg var så glad, at jeg blev ved med at knuge Bamse ind til mig. Min storebror stod bare der og græd. Jeg forstod ikke, hvorfor han græd, når vi nu alle sammen var så glade. Men én ting forstod jeg dog – Jeg vidste, at min bror havde stor tro på bønnens magt. Og det havde jeg også. □

Da bønnen var forbi, rejste Bamse sig. Først gik den lidt rundt, så begyndte den at løbe. Den så ud til, at være glad for at være i live.

Jeg var lykkelig! Jeg var så glad, at jeg blev ved med at knuge Bamse ind til mig. Min storebror stod bare der og græd. Jeg forstod ikke, hvorfor han græd, når vi nu alle sammen var så glade. Men én ting forstod jeg dog – Jeg vidste, at min bror havde stor tro på bønnens magt. Og det havde jeg også. □



MATER

# DANIEL I L

(Fra Daniel kapitel 6) Tryn Paxton  
ILLUSTRERET AF JERRY HARSTON





# Ø VEKULEN

Darius, der var konge af Babel, gjorde Daniel – en hebræer – til hersker over hele sit rige, fordi der var »en ypperlig ånd i ham« (Daniel 6:4).

Kongens andre satraper og rigsråder var misundelige på Daniel og ønskede at finde fejl hos ham. De vidste, at Daniel var tro mod Guds love, så de lokkede kong Darius til at befale, at enhver, som skulle bede en bøn til nogen gud eller menneske – lige bortset fra

kong Darius selv – skulle kastes i løvekulen. (Se vers 8). Daniel vidste, at Darius havde indført denne lov, men han gik alligevel op på sit værelse tre gange om dagen for at bede.

De andre ledere udspionerede Daniel og fandt ham fordybet i bøn. De skyndte sig hen til kongen og mindede ham om den nye lov, han havde indført. De fortalte ham, at Daniel overtrådte denne lov.

Da blev Darius ked af, at han havde lavet den lov.

Han ville gerne redde Daniel, men loven kunne ikke laves om, og Daniel blev kastet i løvekulen.

Kongen sagde: »Din Gud, som du vedblivende dyrker, redde dig!«

(Vers 17).

Kong Darius fastede hele natten for

Daniel. Tidligt næste morgen skyndte han sig ned til løvekulen og kaldte på Daniel. Daniel svarede:

»Min Gud sendte sin engel og lukkede løvernes gab, så de ikke har gjort mig nogen men« (Vers 23).

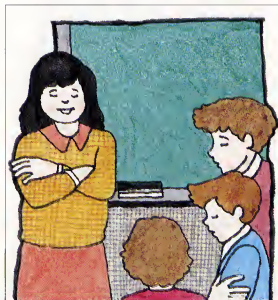
Så befalede kongen, at alle folk i hans rige skulle tilbede Daniels Gud. □



# At tale med vor himmelske Fader

»Våg og bed til enhver tid« (Lukas 21:36).

Når vi beder, taler vi med vor Himmelske Fader. Kan du se, hvad personerne gør på billederne?



# Barmhjertighed: En livsstil

Præsidentskabet for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

**K**risti tilhængere i fordums tid var kendt for deres gode gerninger. De »delte med hinanden, både i timelig og åndelig henseende« (Mosiah 18:29). De tjente simpelthen der, hvor de nu engang boede.

I 1842 organiserede Profeten Joseph Smith søstrene i Nauvoo i den første Hjælpeforening, så de kunne hjælpe de trængende i deres by. Deres praktiske tjenestegerning er mangedoblet gennem de sidste 150 år og har spredt sig til 128 lande og territorier.

Kvindeme i Hjælpeforeningen, siger præsidentinde Elaine L. Jack, repræsenterer »en retfærdighedens hærske«. Hjælpeforeningens motto, »kærligheden ophører aldrig,« er så vigtigt, at vi bygger hele vores hundredehalvtredsårs jubilæum i 1992 op omkring barmhjertighedsgerninger. Omsorg er ikke noget vi yder i ny og næ. Det er en indstilling. Det er en livsstil. Det er en holdning vi tilegner os.

*Hvordan kan vi gøre barmhjertighedstjeneste til en naturlig del af vores liv?*

## AT DELE OG GIVE

Søstrene i Hjælpeforeningen har fundet mange måder at vise omsorg for deres samfund på.

I Milwaukee i Wisconsin læste stavens hjælpeforeningspræsidentin-



ILLUSTRERET AF RON PETERSON

de, Dawn Rutowski, at et nyindviet hjem for vanrøgtede børn havde brug for små vattæpper. Mere end 150 kvinder og piger samledes en lørdag eftermiddag for at lave 300 vattæpper, som kunne give børnene varme og tryghed. (*Church News*, 27. okt. 1990, s. 10).

Efter at have erfaret, at et lokalt hospital stod og manglede nye puder og sengetæpper, indkøbte søstrene i Hjælpeforeningen i Kowloon Hongkong Stav stof og syede 150 puder og andre ting. (*Church News*, 5. aug. 1989, s. 7).

Syv søstre fra hjælpeforeningen i Syracuse i Italien gik sammen med kvinder fra andre kirker og foreninger om at åbne et hjem for ubemidlede, ugifte mødre. (*Church News*, 11. jun. 1988, s. 10).

Da Danny, en atten måneder gammel dreng fra Bolivia, blev fløjet til Primaryhospitalet i Salt Lake City for at få opereret fødder og hofter, tog søstre fra Hjælpeforeningen sig tro-

fast af ham i de tre måneder, hans genoptræning varede.

Stavens hjælpeforeningspræsidentinde Sharon Kasteler fra Holladay Utah North Stake fortæller: »Evangeliets er blevet centrum i livet for de søstre, som tog sig af Danny, fordi de gav af sig selv.«

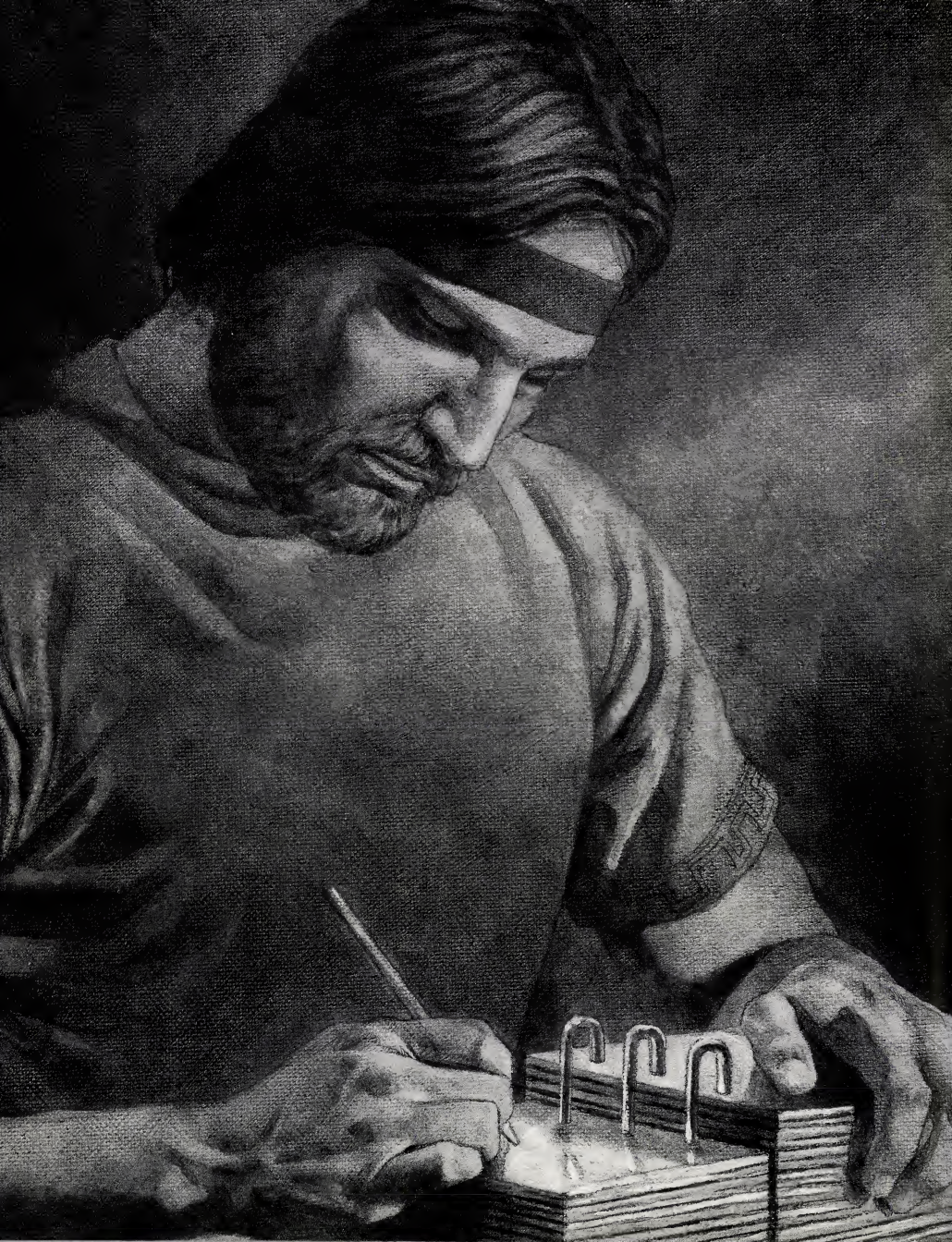
*Hvordan kan kvinder i Hjælpeforeningen her hos os yde tjenestegerning?*

## HVOR SKAL VI BEGYNDE?

Biskop Glenn L. Pace fra Det Præsiderende Biskopråd minder os om, at vi som medlemmer af Kirken kan faste og give fasteoffer, og derved gøre Kirken i stand til at gøre mere for at hjælpe nødlidende. »Ethvert medlem af Kirken kan bede til, at der bliver fred i verden, og at dens beboere må have det godt.«

Han opfordrer os til at være opmærksomme på de behov, som er lige omkring os: »Den største barmhjertighedstjeneste, som vi hver især kan yde er i vore egne nabolag og lokalsamfund.« (Sjernen, jan. 1991, s. 8.) Vi må selv tage initiativet. Vi er blevet belært om de korrekte principper. Vi behøver ikke vente på, at vi får tildelt en opgave.

Vi indbyder jer til, sammen med os, at yde både åndelige og timelige tjenestegerninger gennem dette år, hvor vi fejrer Hjælpeforeningens 150-års jubilæum. □



# » VI PROFETERER OM KRISTUS «

Bruce A. Van Orden

## Vidner om Kristus i 2. Nephi

Herren har så godt som altid brugt vidner som en hjælp til at få stadfæstet sit ord og sin magt på jorden. Et af hans formål med at sende os her til jorden var at prøve os – det vil sige, at se om vi vil tro på Gud og adlyde hans love, mens vi lever afskåret fra hans nærhed (se Abraham 3:25). For at hjælpe os i denne prøvestand har han, ifølge ældste Bruce R. McConkie, »indstiftet loven om vidner, den lov hvorved han åbenbarer sig for profeter og retskafne mænd og sender dem ud for at forkynde hans love og bære vidnesbyrd om deres sandhed og guddommelighed« (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, side 84).

I 2 Nephis Bog anvender Nephi loven om vidner til at bevise, at Kristus ville komme og forløse menneskeheden: »Se, min sjæl glæder sig ved at bevise for mit folk sandheden af Kristi komme ...

Og min sjæl glæder sig ved at bevise for mit folk, at dersom Kristus ikke kom, måtte alle mennesker omkomme« (2 Nephi 11:4, 6).

Nephi henviste til Esajas og Jakob og sagde: »Jeg vil bringe deres ord til mine børn for at overbevise dem om, at mine ord er sande. Thi Gud har sagt: Ved tre vidners mund vil jeg stadfæste mit ord. Ikke desmindre sender Gud flere vidner, og han viser alle sine ord« (2 Nephi 11:3). Og der er faktisk flere vidner end bare tre i 2 Nephi, for Nephis bog begynder med hans fars, Lehis, vidnesbyrd.

2 Nephi indeholder således ikke meget historie. Den er snarere, med undtagelse af den kortfattede beretning om Lehis død og lamaniternes adskillelse fra nephiterne (se

4:12-14; 5:1-34), en samling skrivelser fra fire vidner, Lehi, Jakob, Esajas og Nephi selv, som hver især bærer vidnesbyrd om deres Forløser og hans virke. Det, at bære vidnesbyrd om ham, var deres vigtigste opgave. Nephi skrev: »Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (25:26).

Det fire vidners overordnede budskab er, at Messias, Israels Hellige, vil forløse menneskeheden, individuelt og som et hele, at forløsningen indbefatter både hans første og andet komme. I tidernes midte vil Herren forløse menneskeheden gennem sin forsoning og opstandelse. Og i de sidste dage vil han forløse det spredte Israel fra deres afraadelse ved at gengive dem kundskab om ham selv.

### LEHIS VIDNESBYRD OM FRELSEREN

(2 Nephi 1:1-4:12)

Messiasetaet er fremherskende i alle Lehis belæring, som de findes nedskrevet af hans søn Nephi. Fader Lehi advarede sine efterkommere om, at hvis de forkastede »den Israels Hellige, den sande Messias, deres Forløser og Gud, se, da skal hans domme, som er retfærdige, komme over dem« (1:10).

*Vidnesbyrd om forsoningen:* I sine belæring til sønnen Jakob gennemgik Lehi den forløsning, som »kommer ... i og ved den hellige Messias« (2:6). Lehi fokuserede på behovet for at gøre sig bekendt med forsoningen: »Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens indbyggere« (2:8). Hvad er »disse ting«?

Det at ingen kan bo hos Gud uden ved Messias' fortjenester, barmhjertighed og nåde; han, som ville nedlægge sit liv og tage det op igen (se 2:8). For at forklare forsoningen påpegede Lehi virkningerne af Adams fald og nødvendigheden af modsætninger i alle ting. På grund af faldet og modsætningerne ville mennesket få handlefrihed (se 2:15-16). På grund af Messias' forløsning ville menneskene kunne skelne mellem godt og ondt og vælge frihed og evigt liv (se 2:26-27).

*Vidnesbyrd om genoprettelsen:* I sin belæring til den yngste søn, Joseph, taler Lehi om Herrens forløsende arbejde i de sidste dage. Lehi citerede profetier, fremsat af hans forfader Josef, der blev solgt til Ægypten. Herren lovede at oprejse en seer, som også, skulle hedde Joseph, og som skulle bibringe Josefs efterkommere kundskab om Herrens pagter med deres fædre (se 3:7, 15). Yderligere ville Herren give den seer magt til at gengive Josefs efterkommeres ord fra fordums tid, som om de råbte fra støvet (se 3:11-12, 19-21). De ord er fremkommet i vore dage gennem Mormons Bog, og tre af de efterkommer, som taler til os fra de døde, findes i 2 Nephi: Lehi, Jakob og Nephi.

Lehis sidste vidnesbyrd omhandlede Herrens løfte om, at hans efterkommere ikke skulle fortabes, men at de til sidst skulle velsignes (se 4:5-9). De af os, som lever i genoprettelsens æra, overværer opfyldelsen af den velsigelse.

## JAKOBS VIDNESBYRD OM FRELSEREN

(2 Nephi 6, 9, 10)

Jakob fokuserer på Herrens forhold til sit folk. Han benytter sig af at undervise ud fra skrifterne – i dette tilfælde Esajas' ord (se 6:5-7, 16-18; 7:1-8:25). De af Jakobs ord, som Nephi har nedskrevet, synes, at være blevet givet over to dage, sandsynligvis ved en slags kirkemøde eller muligvis en religiøs højtid.

*Vidnesbyrd om genoprettelsen:* Jakob pointerede, at nep-

hiterne hørte til Israels hus, og at Herrens sande folk er dem, der venter på Messias, både på hans første og andet komme (se 6:5, 13-14). Han lovede, at Herren i den sidste ende ville samle hele Israels hus i deres arvelande, hvor de ville »komme til kundskab om deres Forløser« (6:11). Jakob illustrerer dette løfte med en profeti fra Esajas, som fylder et helt kapitel (se kapitel 8). Han citerer også Herrens spørgsmål til Esajas: »Er min hånd så aldeles forkortet, at den ikke kan udfri? eller har jeg ingen kraft til at redde?« (7:2). Svaret er selvfølgelig nej, og Israel kan trygt sige: »Thi Gud Herren vil hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke beskæmmet« (7:7). Jakob forklarede, at pagtsfolket skulle »genføres med Guds sande kirke og sti« (9:2).

På sin tales anden dag bar Jakob vidnesbyrd om, at i de sidste tider ville Gud være barmhjertig mod de israelitter, som ville »opnå det, der vil give dem den sande kundskab om deres Forløser« (10:2). Det, som vil give dem denne kundskab, er arbejdet med at indsamle det spredte Israel fra deres lange udlændighed til deres forjættede arvelande (se 10:7, 10-11, 18-19).

*Vidnesbyrd om forsoningen:* Jakob vidnede også om sit folks behov for åndelig forløsning; for ellers måtte deres »kød nedlægges ... for ikke mere at oprejses« og deres »ånder måtte være blevet (djævlen) lig ... udelukket fra Guds åsyn« (9:7, 9). Men Herren har forløst sit folk ved at berede en flugt fra dette frygtelige uhyre, døden og helvede (se 9:10, 19). Herrens forsoning og opstandelse vil tilvejebringe alle menneskers opstandelse og stille dem for den Israels Helliges domstol (se 9:12-15). For at føre os frelste til Guds Rige har Herren befalede os, at omvende os, blive døbt, samt have tro på Jesus Kristus (se 9:23). Jakobs sidste bøn lød: »Må Gud derfor oprejse jer fra døden ved opstandelsens kraft og også fra evig død ved forsoningens kraft, at I kan blive modtaget i Guds evige rige« (10:25).





Vidnerne i 2 Nephi lærer os,  
at ingen kan bo hos Gud uden  
ved Messias' forlønester,

barmhertighed og nåde, han,  
som nedlægger sit liv og tager  
det op igen.

#### ESAJAS' VIDNESBYRD OM FRELSEREN

(2 Nephi 7-8, 12-24, 27)

Nephi underbyggede Lehis, Jakobs og sit eget vidnesbyrd om Forløseren ved at citere Esajas' profetier om Messias' komme og Israels forløsning i de sidste dage. Nephi forklarede sin hensigt på denne måde: »For mere fuldstændigt at kunne overtale dem til at tro på Herren, deres Forløser, læste jeg for dem, hvad der var skrevet af profeten Esajas« (1 Nephi 19:23). En forsker har bemærket, at ud af de 425 vers af Esajas, som citeres i Mormons Bog, har de 391 noget med Frelserens mission eller egenskaber at gøre (se Monte S. Nyman, »Great Are the Words of Isaiah,« Salt Lake City: Bookcraft, 1980, side 7).

*Vidnesbyrd om genoprettelsen:* Esajas' vidnesbyrd om Herren var stærkt og sikkert. Han profeterede om Israels lykkelige fremtid. Igen og igen stillede han Israels tidligere vildfarenhed og overtrædelser op mod det fremtidige forløsning (se 2 Nephi 13-14). Han erklærede, at den dag ville komme, da alle nationer ville søge til Israel for at finde fred og retfærdighed (se 12:2-4). For at kunne udvirke det, ville Herren først udrække sin hånd og vinde resten af Israels folk og derved rejse et banner for nationerne (se 21:11-12). Herren ville kalde en mægtig tjener, hvem Ånden skulle gengive visdom og forståelse, råd og styrke, og kundskab. Tjenerens virke med at rejse et samlingsbanner ville medvirke til at indvarsle Tusindårsriget (se 21:1-10).

*Vidnesbyrd om forsoningen:* Tegnet på Herrens første komme skulle være, at en jomfru skulle blive frugtsommelig og kalde sin søn Immanuel, hvilket betyder »Gud med os«. Forløserens fødsel skulle, i modsætning til hvad mange ventede, blive »en anstødssten og ... en forargelsesklippe for Israels to huse« (2 Nephi 18:14). Og dog ville den blive et stort lys for de folk, der vandrede i mørke. Fred og retfærdighed skulle kendetegne hans styre, og hans herredømme skulle være evindeligt (se 19:2, 6-7).

Esajas' vidnesbyrd om forsoningen i de kapitler, som Nephi citerer, hører hjemme i hans syn om Israels forløsning i de sidste dage. Hans henvisninger til »Zions døtters urenhed«, der skal vaskes bort (14:4), og at ens misgerninger »er bortvejet« (16:7) er flettet ind i hans større syn angående de begivenheder, der udspiller sig omkring Herrens andet komme. Nephi vidste, at hans eget folk havde svært ved at forstå Esajas' profetier, men de var værdifulde (se 25:1-3), og han uddybede dem ved hjælp af sine egne profetier i de sidste kapitler af 2 Nephi. Nephi forstod også, hvor værdifulde Esajas' profetier ville være for fremtidige læsere: »Thi jeg ved, at de vil blive af stor værdi i de sidste dage, thi på den dag skal de forstå dem; derfor har jeg skrevet dem til deres bedste« (25:8).

#### NEPHIS VIDNESBYRD OM FRELSEREN

(2 Nephi 11, 25-26, 28-33)

Efter at have fremlagt Lehis, Jakobs og Esajas' vidnesbyrd, skrev Nephi: »Nu går jeg videre med min egen profeti« (25:7). I lighed med de andre vidner profeteter han både om Frelserens jordiske tjenestegerning og om Israels forløsning i de sidste dage. De tre andre vidner havde fremført deres profetier på deres egen facon, og det gjorde Nephi også. Kendetegnet på hans profetier er en enkelhed, som ingen kan tage fejl af (se 25:4, 7).

*Vidnesbyrd om forsoningen:* Nephi begyndte sit vidnesbyrd om Frelseren med denne profeti: »Se, de vil korsfæste ham, og efter at han har ligget i graven i tre dage, skal han opstå fra de døde med lægedom i sine vinger, og alle, der tror på hans navn, skal blive salige i Guds rige« (25:13). Nephi forklarede også, at Frelserens jordiske tjenestegerning ville omfatte nephiterne, og han lovede, at Herren ville besøge og helbrede dem, og de skulle opleve fred i tre generationer (se 26:9). Han beskrev også nøje den vej, der fører til frelse, det, han kaldte, »Kristi lære« (31:2). Disciplene skulle følge Guds Søns eksempel ved

at blive døbt og modtage Helligånden. Derefter skulle de stræbe fremad med håb og kærlighed, og holde ud til enden, hvor Faderen vil sige: »I skal få det evige liv« (31:5-20).

*Vidnesbyrd om genoprettelsen:* Nephi forudså den dag, da Herren »atter anden gang vil udstrække sin hånd for at genrejse sit folk af deres fortabte og faldne tilstand« (25:17). Jesus Kristus ville åbenbare sig for verden på den yderste dag (se 26:12-14), og alle – »sort eller hvid, træll eller fri, mand eller kvinde; ... jøde og ikke-jøde« – vil komme til ham (se 26:33).

Et af hans store værker ville være en bog, skrevet af et forudms folk, men delvis forsegleet, som skulle være en åbenbaring fra Gud (se 27:6-10). Loven om vidner ville også gælde denne bog, for »ingen uden han, til hvem den skal gives, skal se den, med undtagelse af tre vidner, som skal se den ved Guds kraft« og »nogle få, i overensstemmelse med Guds vilje,« som ville »bære vidnesbyrd om hans ord for menneskenes bøm« (27:12-13).

Loven om vidner gælder også vidnesbyrdet om Gud i de sidste dage: »Ved I ikke, at to folks vidnesbyrd er jer et bevis på, at jeg er Gud« (29:8). Bibelen alene var utilstrækkelig, og Herren ville stadfæste sit ord ved at lade Mormons Bog komme frem (se 29:3-7, 12-13).

Som Nephi har vist os, så har Herren ikke ladet os ganske uden beviser for åndelige ting. Han har givet os rigeligt med vidner, deriblandt den Helligåndens vidnesbyrd, som sætter hver enkelt af os i stand til at føje vort vidnesbyrd til dem, vi finder i 2 Nephi. □

Bruce A. Van Orden er lektor i Kirkehistorie ved Brigham Young-universitetet i Provo i Utah. Han tjener som medlem af højrådet i Brigham Young University Second Stake.



**H**ar du nogensinde følt, at du stod over for en udfordring, som du ikke kunne klare? Vor himmelske Fader elsker dig og vil hjælpe dig med at løse de problemer, du støder på. Han vil gerne vise dig, hvor meget han holder af dig. Men du må kommunikere med ham og lytte efter hans svar.

Bøn er en dybt personlig kommunikation mellem dig og din himmelske Fader. Fadervor giver os et eksempel på, hvordan vi bør bede (se Mattæus 6:9-13). Her er nogle retningslinjer:

## VEJEN TIL BEDRE BØN



1. Begynd med en hilsen, ligesom Kristus gjorde, da han sagde: »Vor Fader, du som er i Himlene!«

2. Fortæl din himmelske Fader, at du elsker og respekterer ham, og at du er ham inderligt taknemlig. Kristus sagde: »Helliget vorde dit navn; komme dit rige; ske din vilje på jorden.«

3. Bed ham om den hjælp, du har brug for. Kristi ord: »Giv os i dag vort daglige brød,« viser at det er godt, at bede om Herrens hjælp i din dagligdag.

4. Bed om tilgivelse for dine synder, fejl og svagheder. »Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.«

5. Afslut din bøn ydmygt, taknemligt og andagtsfuldt. Kristus gjorde det ved at sige: »Thi dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen.« Vi afslutter vore bønner i Jesu Kristi navn, fordi hans forsoning gjorde det muligt for os at søge til Faderen i bøn.

Selvfølgeelig kan bønner indeholde meget mere, eller i nødsituationer meget mindre. Hvis du ikke ved, hvordan du skal kommunikere med din himmelske Fader, så prøv at bede om hjælp med bønner. Han vil svare dig.

**Vent et øjeblik.** Giver du din Himmelske Fader tid til at svare, når du taler med ham? Prøv at lytte, inden du springer op igen. Så vil du lettere kunne opfatte den vejledning, han ønsker at give dig.

Her er nogle forslag til mere effektiv bøn:

**Oprigtighed:** Bøn giver dig mulighed for at udøse dit hjerte og din sjæl for en kærlig himmelsk Fader uden at gribe til udenadslærte remser.

**Meditation:** Bøn kræver, at man er stille og eftertænk-som, og at man lytter til Åndens tilskyndelser.

**Tilbedelse:** Bøn giver dig mulighed for at prise Gud, tælle dine velsignelser og udtrykke taknemlighed.

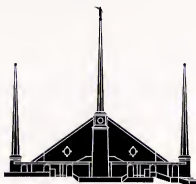
**Problemløsning:** Bøn giver dig mulighed for at fremlægge dine problemer for Herren og se dem i et evigt perspektiv.

**Belæring:** Under bønnen kan Herren oplyse dit sind.

**Styrkelse:** Bøn kan give dig styrke til at vælge det rette og overvinde svære problemer.

**Selvurdering:** Gennem bøn kan Herren hjælpe dig med at måle dine fremskridt, finde dine svagheder og vende dem til din styrke. □

# FOR EVIGT



Richard M. Romney

Fra hele Skandinavien strømmer unge sidste dages hellige til for tage del i de evigtvarende velsignelser.

**S**koven er tyst og stille her, især om aftenen. En kølig brise hvisker mellem granerne, som en salme i det fjerne. Det synes som om, at denne lysning altid har været et helligt sted, en slags tilflugtssted i en lysning i skoven.

Ligeså fredfyldt som skoven er, ligeså ærbødige virker de unge mænd og kvinder, som er samlet her. De taler med dæmpede, men glade stemmer. De har lige tilbragt adskillige timer i templet i Stockholm, Herrens hus.

»Jeg føler mig ren og lykkelig, når jeg er i templet,« siger Thor Andre Erak på 16 år.

Lillian Nilsen, der er 17, samtykker. »Alle, som kommer til templet får et stærkere vidnesbyrd på grund af den Ånd, findes her,« siger hun. »Når man udfører dåb for de døde, har man en fornemmelse af, at man hjælper nogen, at de måske vil blive medlemmer af Kirken. Det er en meget stærk form for missionærarbejde.«

Denne gruppe unge sidste dages hellige kommer fra Oslo Andet Ward i Oslo Stav i Norge. Men de kunne ligeså godt have været fra nogle fjerne øer i Finland, fra Danmarks havnebyer, eller fra Stockholm, som blot ligger nogle minutters kørsel herfra. Sandheden er, at de unge kommer til templet fra hele norden.

»Det er min anden tempeltur,« siger Charlotte Marie Lundkvist, som er 12 år. »Sidste gang kom vi sammen

med hele staven, og jeg blev døbt for femogfyre mennesker. Bagefter var vi henne hos tempelpræsidenten og holde fireside. Han fortalte os om en mand, som var lam, og derfor intet kunne gøre selv. Han var afhængig af andre mennesker. Det svarer til det, vi udretter her. Folk i åndeverdenen kan ikke selv gøre det her. De er afhængige af andre mennesker.«

»De sidder måske og kigger og venter på, at nogen skal komme og udføre dette arbejde for dem,« siger Kristina Arnsnes på 13 år. »Jeg ville være taknemlig, hvis jeg var i deres sted, og nogen gjorde arbejdet for mig.«

Stockholm Templets spir strækker sig mod himlen og lyser hvidt mod træernes grønne og brune farver. Her i dets skygge er det naturligt at tale om missioner, familier, løfter, og evigheden; de ting det, som Skrifterne siger, er evige. (Se L&P 79:1.)

Men det er ikke kun dem, der kommer langvejsfra, som har glæde af templet. De unge, som bor dør om dør med det i Vesterhanninge, siger, at templet har været en stor velsignelse for deres by.

**Efter at have udført dåb for de døde i templet i Stockholm taler Charlotte Marie Lundkvist med templepræsident George Damstedt.**





De unge, som kommer til templet, ved, at de tager del i noget betydningsfuldt, noget, som vil være evigt.

»Jeg kører tit forbi templet med bussen,« siger 17-årige Roy Gunnarsson. »Selvfølgelig besøgte mange mennesker templet, inden det blev indviet. Men jeg hører næsten dagligt folk tale om det, selv små børn. Den mest almindelige reaktion, når de ser det, er: 'Nej! Sikke en flot bygning!' Når de finder ud af, at jeg ved noget om den, så vil de gerne vide mere: 'Er det en kirke?' 'Hvad laver I derinde?' Det er en herlig mulighed for at forklare frelsesplanen.«

»For mig,« siger Cecilia Jensen på 12 år, »står templet som en konstant påmindelse. Vores kirkebygning ligger på samme grund, så når vi går til wardsaktiviteter, er vi hele tiden i nærheden af templet. Nogen gange står vi og ser på, at de nygifte par forlader templet. Hvordan skulle man kunne være så tæt på templet hele tiden uden at tænke på, hvad det står for?«

Ja, det er en stærk påmindelse, og evangeliets ånd er mærkbar. Tag en snak med biskop Engman fra Vesterhanninge Ward, og du vil erfare, at aktivitetsprocenten blandt hans unge ligger nær de 100. Wardet har for tiden seks fuldtidsmissionærer ude og »det er vores mål, at alle de unge mænd skal på mission.« En halv snes seminarelever møder trofast i kirkebygningen kl 6.30 hver morgen fra mandag til torsdag.

Og Handen Ward, der holder møder i samme bygning, kan fremvise samme trofasthed blandt deres unge.

Fordi så mange af tempeltjenerne bor i området, er der en stærk koncentration af mormoner i Vesterhanninge. De sidste dages hellige udgør 1,4% af befolkningen, hvilket giver dem indflydelse i bystyret, lokalplanerne, og de politiske grupper. I stedet for at være de eneste mormoner på deres skole, har mange af de unge sidste dages hellige her to eller tre klassekammerater, som er medlemmer. Lærerne er bekendt med Kirkens standarder og er åbne over for sidste dages hellige idealer.

Men det at have et tempel i området har gjort mere, end bare at åbne folks øjne for mormonerne.

»Templet får mig til at føle mig tryk,« siger Sofia Sivula på 14. »Det hæver mig over dagligdagens problemer og minder mig om evigheden.«

»Når jeg ser på templet, tænker jeg på, at jeg vil giftes der en dag,« siger 16-årige Annika Reithmeier. »Jeg ved, at de løfter, man indgår i templet, er indgået med Herren. De ting, man lærer i templet, hverken forandrer sig eller forgår.«

»Jeg kan lide at være inde i templet,« siger David Girhammar på 15. »Man kan slappe af, studere Skrifterne og glemme alt andet. Der er en rar ånd derinde.«

Det er let for de unge i Vesterhanninge at samles, for de fleste af dem bor kun få minutters gang fra kirken. Næsten hver eneste fredag aften er der en stor skare teenagere nede i kirkebygningen. Af og til får de mulighed for at

Ikke alene nød Patric Balck at arbejde ved templet i Stockholm, det gav ham også mulighed for at tjene penge til sin mission.



hilse på unge fra andre dele af norden, som er på vej til eller fra templet.

»Jeg holder meget af, når de unge fra Göteborg kommer over og fester med os,« siger 16-årige Paul Engman. »Men jeg holder endnu mere af, at se så mange unge i Herren hus. Det får en til at føle, at Kirken er meget stærk.«

Tempelpræsident George Damstedt elsker at tale om de trofaste unge, som kommer i templet. Nogle er rejst i flere timer for at komme hertil. Mange bor i grupper på vandrehjem for at holde udgifterne nede. De fleste deltager i mindst to dåbsessioner, inden de rejser hjem.

»Engang blev jeg inviteret op i en bus med unge fra Finland,« mindes præsident Damstedt. »De sang 'Jeg er Guds Kære Barn', og så begyndte jeg at græde. Jeg kunne ikke forstå ordene, men jeg kunne forstå Ånden. Her ser man Kirkens fremtid. Den ligger hos de unge mennesker, som kommer til templet. De ved, at de tager del i noget betydningsfuldt, noget, der vil vare evigt.«

Præsident Damstedt er trådt udenfor. Han snakker med de unge fra Oslo her i skoven, hvor aftenluften er frisk og brisen er kølig.

»Det er lidt småkoldt,« siger Julie Karine Rennesund på 17. »Men jeg føler mig stadig varm indeni.«

Julie, såvel som de andre unge her, ved, at det er en varme, som vil holde længe. □

## Opsynsmanden

Mange unge mænd tjener penge til deres mission på forskellig vis. Men Patric Balck har fundet det, som han kalder »den ideelle arbejdsplads.«

18-årige Patric, som fornylig er blevet ordineret til ældste i Handen Ward, er opsynsmand og gartnerlærling ved templet i Stockholm. Gennem fire år har hans arbejde bestået af at slå græs, trimme træer og buske, og passe blomster under overgartnerens kyndige ledelse.

»Det er mere end bare et arbejde,« siger Patric. »Det giver mig mulighed for at tale med ikke-medlemmer og turister. Jeg har uddelt flere eksemplarer af Mormons Bog. Jeg bestræber mig på, at få dem, der besøger templets område, til at føle sig hjemme. Og så sørger jeg selvfølgelig for at her ser pænt ud.«

Patric siger, at templet er en vidunderlig arbejdsplads, »fordi her er sådan en fredfyldt stemning.« Han siger, at han mærker en fornyet interesse for religion blandt de unge i Sverige, og at han glæder sig til at komme på mission og finde ud af, om den samme interesse trives andre steder. □

*Fra redaktionen: Efter at denne artikel blev skrevet, har Patric modtaget sin kaldelse, og han tjener nu i Boise Missionen i Idaho.*



# MOTIVER FRA SKRIFTERNE

## DEN ANDEN INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE

Glen M. Leonard

Oliemalerier, der illustrerer historier fra Skrifterne; smukt forarbejdede keramikting; broderier med motiver fra Kristi liv; en quilt, der viste det verdensomspændende præstedømme – disse kunstværker er et udsnit af de mange forskellige bidrag til Den Anden Internationale Kunstkonkurrence afholdt af Kirkens Museum for Kirkehistorie og Kunst.

Mer end ottehundrede sidste dages hellige fra toogfyre nationer fulgte museets opfordring i februar 1990 til at skabe kunstværker, som behandlede motiver fra Skrifterne. Kunstnerne ransagede standardværkerne for at finde inspiration. Gennem anvendelse af forskellige kunstformer skabte de en række smukke billeder, som er bygget op omkring temaer fra Skriften.

En komité bestående af seks personer udvalgte de små tohundrede værker, som skulle udstilles i museet i Salt Lake City. Blandt dem vandt tyve pengepræmier og takket være en anonym sponsor kunne museet tilbyde at købe flere af værkerne. Udstillingen fyldte fire museumsale med værker af talentfulde begyndere, såvel som kunstnere med flere års erfaring. Udstillingen rummede kunstværker fra hvert eneste kontinents kulturtraditioner. Dommerne udtrykte glæde over den høje kvalitet på de indleverede værker, samt kunstnernes kreativitet i skildringen af folk, principper, historier og budskaber fra Kirkens skrifter.

*Disciplene fra Emmaus, alkydemalje og olie på lærred  
af Marie-France Guigny fra Biviers, Isjre i Frankrig.*





*Jesu Kristi lidelser, træskærearbejde  
af Sebastiao Dorival Rodrigues fra Sao Paulo i Brasilien.  
Amumn Petu: Gå derfor ud, olie og akryl på lærred  
af José R. Riveros fra Santiago i Chile.*

»Vi oplevede en højnelse af den kunstneriske kvalitet siden den første internationale konkurrence for fire år siden og så hvor kreativt man havde bearbejdet religiøse motiver,« sagde Robert Davis, der er kurator ved museet og medlem af dommerkomiteen. »De deltagende kunstnere kom fra mange forskellige kulturer, men de havde en fælles evangelisk baggrund. Det genspejlede sig i deres malerier, skulpturer, quilte, broderier, keramik, og øvrige kunstneriske projekter.«

Mange af deltagerne tog udfordringen op og skabte kunstværker, som udtrykte deres vidnesbyrd om evangeliske principper: Forsoningen, bøn, dåb, tjenestegerning, fred, og sandhed, for at nævne nogle eksempler. Andre kastede sig over Bibelske beretninger: Skabelsen, Adams











*Aron og Guldkalven, broderi af Sven Spersberg  
fra Stockholm i Sverige.*

*Det Første Syn, linoleumstryk på pair af Warren Luch  
fra Salt Lake City i Utah.*

og Evas uddrivelse fra Edens Have, Josefs farverige kjortel, Jobs lidelser, beretningen om Ester, den sidste nadver, Frelserens lidelser i Getsemane, og Johannes' åbenbaring. Andre greb til Mormons Bog og valgte emner som Liaho-na, Limhis folk, frihedstegnet, Kristi besøg hos nephiterne, og Moroni med pladerne. Vor tids skrifter gav inspiration til andre motiver, så som Det Første Syn, Mormons Bogs fremkomst, missionering, Kristi besøg i templet i Kirtland, og pionerernes vandring.

»Vi ønskede at hædre de kunstnere, hvis værker på en fremragende måde skildrede temaer fra Skrifterne og samtidig repræsenterede en høj kunstnerisk kvalitet,« siger Richard Oman, medlem af dommerkomiteen og kurator. »Vi bedømte batik fra Indonesien ud fra de kunstneriske



**Første Mosebog: Første kapitel, keramik af C. Dean Draper fra Fresno i Californien.**

**Rede til pagten, oliepastel på plade af Erick Duarte fra Las Rosas i Guatemala.**

standarder, der gælder for batik; oliemalerier fra Chile ud fra standarderne for latinamerikansk malerkunst; og quilte fra Utah ud fra de standarder, der gælder for quilte. Men vi forventede at alle kunstnerne fandt deres motiver i Skrifterne.«

Denne konkurrence har bestemt opmuntret sidste dages hellige kunstnere til at give udtryk for deres tro gennem religiøs kunst, og hele Kirken nyder godt af deres talenter. □

*Ud over de kunstværker, som er vist i dette nummer af Stjernen, vil andre kunstværker fra konkurrencen blive bragt i kommende numre, enten på indersiden af omslaget eller som illustrationer til artikler.*

Glen M. Leonard er leder af Museet for Kirkehistorie og Kunst.





# Det er vidunderligt at kunne

Jeg havde forberedt mig længe og grundigt på optagelsesprøverne til en specialskole i min hjemby Chiclayo i Peru. Jeg håbede på, at komme ind på seminariet og lære at bruge mine evner inden for musik og dans til at undervise børn. Faktisk var jeg så fast besluttet på det, at jeg havde brugt hele min tremåneders ferie efter min studentereksamen til at forberede mig til prøverne.

Ligesom alle de bedste skoler i Chiclayo var også den skole, som jeg søgte optagelse på, tilknyttet den katolske kirke. Men denne skole, som har klasser fra børnehaveniveau og til universitetsniveau, havde tidligere optaget min femårige lillebror. Så min mor og jeg gik ud fra, at jeg ikke ville få problemer med at blive optaget, selv om jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Endelig oprandt dagen for optagelsesprøverne, og jeg begyndte med eksamens talentdel, hvor man skulle synge, lege og danse med børn.

Senere da jeg skulle ind til samtale med et dommerpanel, bad jeg, inden jeg gik ind i lokalet. De tre dommere begyndte at spørge mig ud om mine talenter og min baggrund. Jeg fortalte dem, at jeg dansede ved Chiclayos Stadsballet, at jeg havde taget tolv klaverkurser, og at jeg havde fået topplacering ved *Marinera* og *Huayno*-folkedansstævnerne.

Så spurgte de mig, hvilken kirke jeg tilhørte. Jeg svarede: »Jeg er mormon.« Dommerne så overraskede ud, men jeg folte en indre fred. De spurgte mig, om jeg ikke vidste, at kun katolikker ville blive optaget. Jeg svarede, at jeg vidste, at Gud og Jesus Kristus levede, og at jeg derfor var kristen. Jeg rundede af med at sige, at jeg troede på menneskets handlefrihed og vidste, at jeg havde valgt sandheden.

De så mig lige i øjnene og sagde, at jeg bestemt ikke kunne blive optaget på grund af mit religiøse tilhørsforhold, og så spurgte de mig, om jeg ikke skammede mig over det, jeg havde sagt. Jeg huskede apostlen Paulus' ord: »Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet« (Romerne 1:16). Så bad de mig forlade lokalet.

Alle mine drømme syntes at være knust. Jeg tænkte på, hvor længe jeg havde ventet på denne mulighed og på alle de ofre, som min mor havde ydet for at hjælpe mig. Men dog var mit vidnesbyrd om evangeliet lige stærkt. Jeg vidste, at det var langt mere værd end det at blive optaget på en skole.

Da jeg kom hjem, fortalte jeg min mor, hvad der var sket, og hun tog hen på skolen. Der spurgte hun viceskoleinspektøren, hvorfor jeg var blevet afvist, når min lillebror var blevet optaget. Inspektøren svarede, at femårige Enrique ikke var ansvarlig for, hvad han troede på, men at jeg, som 16-årig, var.

Så talte min mor med dommerne. Hun fortalte dem om Kirken, og om vores tro på Gud og på hans søn Jesus Kristus. Hun fortalte dem om nogle af vore oplevelser, siden vi var blevet medlemmer i 1983, og om de forandringer det havde medført i vores familie. Og dommerne sagde: »Tag det roligt. Vi ser på sagen.« Så gik min mor hjem.

Hun sagde, at jeg skulle sætte min lid til Herren, og at alt ville ordne sig. Hun foreslog også, at vi skulle faste.

Senere samme eftermiddag erfarede vi, at jeg havde bestået optagelsesprøven talentdel! Nu skulle jeg bare bestå prøven den næste dag.

Jeg sad oppe hele natten og læste. Inden jeg gik ind til prøven tidligt næste morgen, bad jeg med stor tro. Prøven virkede let. Jeg var en af de første elever, der blev færdig, og jeg skyndte mig hjem til min mor og min tante. Vi ventede utålmodigt på at timerne skulle gå, så vi kunne få resultatet at vide.

Samme aften tog jeg hen til skolen for at høre resultatet. Jeg bad hele vejen derhen. Da jeg kom ind på skolens kontor, granskede jeg optagelseslisten. Mit navn stod på den! Herren havde besvaret vores faste og bønner.

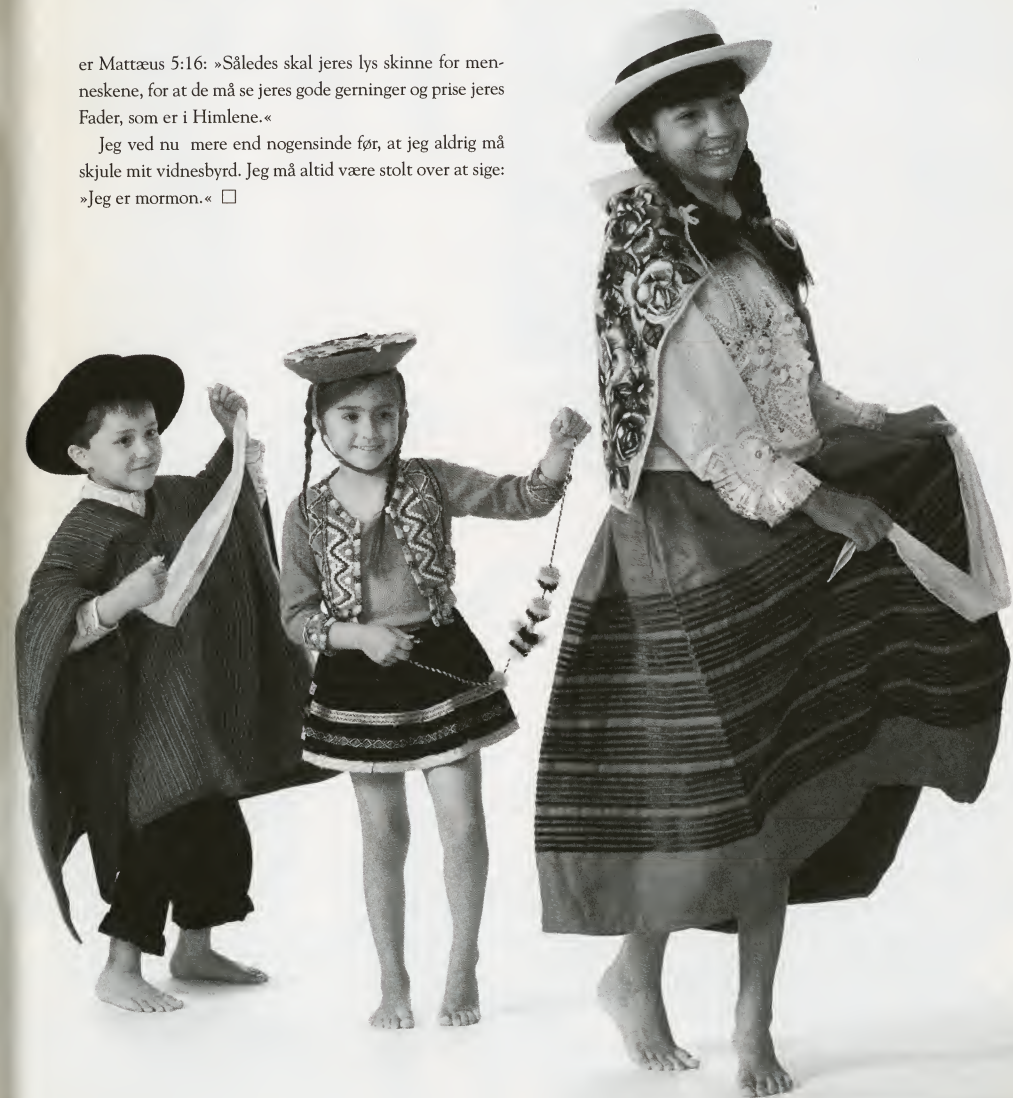
Nu, hvor jeg er travlt beskæftiget på min nye skole, har jeg altid Skrifterne med mig. Et af mine yndlingsvers

# sige: »Jeg er Mormon«

Yssenia Meneses Falla

er Mattæus 5:16: »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.«

Jeg ved nu mere end nogensinde før, at jeg aldrig må skjule mit vidnesbyrd. Jeg må altid være stolt over at sige: »Jeg er mormon.« □







# EN BØN FRA GHETTOEN

Debbie Pearce

Den 26. oktober 1964 blev en tvillingefødsel ført til protokols i byen Kingston på Jamaica. Sådan begyndte min tilværelse. Jeg har aldrig kendt mine forældre. Jeg blev opdraget af min bedstemor. Mit første hjem var et lille bræddeskur i ghettoen.

Som jeg voksede op i ghettoens fattigdom, indså jeg, hvor hårdt min bedstemor arbejdede for os. Hver eneste morgen klokken fem stod hun op fra den lasede, gamle seng, som hun delte med fem andre familiemedlemmer. Hun vækkede os børn, og tog os med ud for at søge efter mursten. Af de sten, som vi havde samlet, byggede bedstemor en ovn, og i den bagte hun brød, som vi solgte til naboerne. Hver eneste dag var en kamp for bedstemor, men hun smilede altid og virkede altid glad.

Vi havde ikke indlagt vand i vores hytte, som lå sammen med flere andre hytter på en lille plads. Der var kun et vandløb. Her hentede alle deres vand i spande. Vi måtte bære vandspandene hjem på hovedet. Vandløbet var omgivet af et grønt, mudret område. Her legede børnene. Ghettoens børn havde ikke altid tøj på. Som regel var de bare dækket af mudder og snavs. Toiletterne og badestederne lå midt på pladsen, så alle kunne bruge dem.

Fattigdommen og den manglende selvværd i nabolaget fik mange folk til at se umoralitet som en flugt fra det hele. Det medførte en stadig voksende befolkning i ghettoen. De fleste folk arbejdede ikke; de blev forsørgt af staten. De stjal ofte for at skaffe sig pænt tøj og andre materielle goder.

Min bedste veninde blev født på gaden. Hendes mor var kun fjorten år, da hun fik hende. Min veninde fulgte i sin mors fodspor og fik sit første barn, da hun var tretten. Dermed gjorde hun sin mor til bedstemor som 27-årig. Hun fik sit tredje barn som 19-årig. Efter at være gået fra sin tredje kæreste, flyttede hun hjem til sin mor, som i forvejen havde seks børn. Min veninde havde ansvar for ni børn under syv år, inden hun selv var fyldt tyve. Når jeg betragtede min venindes liv, var jeg klar over, at jeg ville have en bedre tilværelse. Jeg ville have et hjem og en familie. Jeg vidste, at jeg måtte væk fra ghettoen.

Min bedstemor havde lært mig at bede, inden jeg gik i seng om aftenen. Men hvilken gud bad jeg egentlig til? Hvordan var han? Hvor kom han fra? Jeg havde ikke nogle svar på disse spørgsmål. Jeg følte det, som om jeg befandt mig i en mørk og trist verden uden håb om noget lys.

Jeg var fast besluttet på at løse dette mysterium, så derfor begyndte jeg at komme i den kirke, som vi tilhørte, for bedstemor havde sagt, at der kunne man finde Gud. Men det fik jeg ikke noget ud af. Jeg blev bare mere forvirret. De fortalte mig om Jesus Kristus og Helligånden, som jeg fik at vide var et med Gud.

Jeg besøgte mange andre kirker. Når vi studerede Bibelen og Kristi liv, så havde jeg en helt speciel fornemmelse.

Jeg fandt ud af, at denne følelse havde noget med Kristus, Bibelen, Helligånden og Gud at gøre, men jeg var stadig forvirret. Jeg begyndte at bede og stole på Herren. Men der manglede alligevel noget. Selv om jeg kunne opnå den dejlige fornemmelse ved at studere Bibelen, så kunne jeg ikke have den hos mig hele tiden.

En lærer fortalte mig, at jeg kunne bevare den gode fornemmelse ved at lade mig døbe, så derfor blev jeg døbt. Men intet ændrede sig. Kirkerne virkede ens, så jeg besluttede mig til at blive hjemme og studere for mig selv. Jeg begyndte at bede mere intenst om, at Herren ville hjælpe mig med at finde den sti, der førte tilbage til ham. Han hørte mine bønner.

Jeg traf en ung mand, og vi blev venner. De næste ti måneder udvekslede vi synspunkter og tanker om mange ting, men aldrig religion. En dag opdagede jeg, at min ven havde en Bibel med. Jeg spurgte ham, om han gik i kirke og hvad hans kirke hed. Den havde et meget langt navn – Jesu Kristi Kirke af et eller andet Hellige. Jeg var ikke det mindste interesseret; det var vel bare en kirke som alle de andre.

Min ven fortalte mig, at han skulle ud og tjene Herren i et andet land i to år. Jeg gik ud fra, at han skulle være præst. Da han rejste, begyndte jeg at spekulere over,

hvordan hans kirke mon var, og jeg begyndte at lede efter deres kirkebygning.

Jeg fandt den et par måneder senere, men jeg fandt meget mere end det. Da jeg trådte ind gennem kirkedøren, blev jeg grebet af en følelse, som er umulig at beskrive. Det var en blanding af glæde, fred, tryghed, vished og lykke. Det var som at vende hjem. Endelig var mine spørgsmål blevet besvaret.

Kirkens medlemmer tog imod mig med åbne arme. Først stod jeg lidt tøvende over for dem, fordi jeg følte, at det var lidt for overvældende. Jeg var ikke vant til så mange mennesker. De tog imod mig, uanset om de kendte mig eller ej. Henmod slutningen af mødet fyldtes jeg af en indre ro, og jeg hørte disse ord i mit sind: »Debbie, dette er stedet, og dette er de folk, som du har søgt efter.«

Når jeg nu tænker tilbage, kan jeg godt se, at livet i ghettoen var hårdt, og at man kunne gøre det værre ved at træffe de forkerte valg. Der var kun ringe håb om at opnå noget bedre. Men jeg ville have noget at leve for. Da jeg fik mulighed for at forlade ghettoen sammen med en del af min familie, besluttede jeg, at nu havde jeg chancen.

Mange af de piger, som jeg voksede op sammen med, forlod aldrig ghettoen. Jeg havde aldrig selv klaret det, hvis jeg ikke havde fulgt mit hjertes ønsker og stolet på at min Himmelske Fader ville lede mig. Jeg blev velsignet med en mulighed for at forlade ghettoen, at blive døbt som medlem af denne kirke, at få en uddannelse, og drage på mission. Jeg ved, at vor Himmelske Fader elsker os alle og er opmærksom på vores forhold, hvor vi end er. Mere end noget andet ønsker han, at vi må finde sand lykke. □



### Mennekeskafsikere

Delelle ollernaleri, som er mall af Mary Ann Wright fra Brisbane i Australien, og som foresliller Sidsle dages Hellige missionaerer, er blot et af de mere end 800 bidrag til Den Anden Internationale Kunstkonkurrence, som er udskeivet af Kirkens museum for kirkehistorie og kunst. Se »Mothver fra akriherne«, s. 36.



**O**g hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer. »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet« (3 Nephi 18:20-21). Se »Hvordan Man Beder,« side 31